

Súd: Okresný súd Bratislava III
Spisová značka: 61Cpr/5/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1518201154
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 08. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľudmila Jančovičová
ECLI: ECLI:SK:OSBA3:2022:1518201154.10

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava III, v konaní pred sudkyňou JUDr. Ľudmilou Jančovičovou, v spore žalobcu: Ministerstvo obrany Slovenskej republiky, IČO: 30 845 572, so sídlom Kutuzovova 8, Bratislava, proti žalovanému: S.. I. W., narodený XX.XX.XXXX, trvale bytom Z. XXXX/XX, D., o zaplatenie 300 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žaloba sa **z a m i e t a**.

II. Žalovanému s a **p r i z n á v a** proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % .

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou podanou na Okresný súd Bratislava V dňa 22.02.2018 postúpenou na tunajší súd dňa 06.03.2018 s poukazom na ust. § 1 ods. 4, § 13a prvá a druhá veta zákona č. 552/2003 Z.z. o výkone práce vo verejnom záujme a § 179 ods. 1 a § 181 ods. 1 zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonníka práce proti žalovanému domáhal zaplatenia 300 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 300 eur od 22.11.2017 do zaplatenia a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že žalobca uzatvoril so žalovaným pracovnú zmluvu č. RVP-77-54/2014 z 01.04.2014 v znení dodatkov označených ako dohoda o zmene pracovnej zmluvy č. RVP-73-68/2015-OPeMaEZ z 24.03.2015, druh práce: koordinovanie a metodické usmerňovanie právnej agendy zamestnávateľa na celoštátnej úrovni s miestom výkonu práce: Riaditeľstvo Vojenskej polície, Železničná 3, Trenčín. Od 01.09.2014 bolo miesto výkonu práce žalovaného zmenené na Vojenská polícia Ministerstva obrany SR, Za kasárou 3, Bratislava. Žalovaný skončil pracovný pomer so žalobcom na základe dohody o skončení pracovného pomeru č. VPTN-101-12/2017 zo 14.03.2017 podľa § 60 zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonníka práce.

Podľa bodu 13 pracovnej zmluvy zamestnanec je povinný podľa pokynov nadriadeného vykonávať práce osobne podľa pracovnej zmluvy, v určenom pracovnom čase a dodržiavať pracovnú disciplínu.

Podľa bodu 15 pracovnej zmluvy porušenie povinností vyplývajúcich z pracovného pomeru zamestnanca zakladá právo zamestnávateľa na úhradu škody týmto porušením spôsobenej.

Podľa bodu 17 pracovnej zmluvy ostatné práva a povinnosti zmluvných strán vyplývajúce z tohto pracovného pomeru sa riadia príslušnými ustanoveniami zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonník práce, zákona č. 552/2003 Z.z. o výkone práce vo verejnom záujme, zákona č. 553/2003 Z.z. o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme, pracovným poriadkom, kolektívnou zmluvou a ďalšími platnými predpismi.

Vojenskému útvaru 2225 Bratislava bola podľa Zberného hárku č. VPTN-108/2014-PD dňa 14.04.2014 doručená žiadosť o zaslanie spisu č. ÚLP-24/81-2/2014 z 10.04.2014 v právnej veci D. c/a Ministerstvo obrany SR, a to spolu s kópiou žaloby zo dňa 18.12.2013, ktorú si žalovaný na základe doručovacieho zošitu z roku 2014 prevzal dňa 30.04.2014. V kontexte predmetnej žiadosti bolo úlohou žalovaného sa k obsahu žaloby z 18.12.2013 vyjadriť a zaslať kompletný spisový materiál týkajúci sa danej veci. Vzhľadom na to, že žalovaný v zmysle pracovnej zmluvy nevykonával potrebné úkony a nezaslal

požadované vyjadrenie spolu so spisovým materiálom, bola Vojenskému útvaru 2225 Bratislava opätovne zaslaná žiadosť o zaslanie spisu - urgencia č. ÚLP-24/81-4/2014 z 24.07.2014, v ktorej bolo poukázané na dikciu zákona obsiahnutú v § 250b zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení platnom a účinnom v rozhodnom období, stanovujúcu povinnosť správneho orgánu predložiť vec súdu na rozhodnutie a najmä na možnosť uloženia poriadkovej pokuty správneho orgánu až do 1.640 eur, a to aj opakovane. Na urgenciu žalovaný odpovedal až listom „Stanovisko k D. - spor o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia č. ÚVPBA-96-13-7/2013 zo dňa 07.11.2013“ č. RVP-108-37/2017 z 12.08.2014, pričom kompletný spisový materiál potrebný k súdnemu konaniu nepripojil. Následne bola Riaditeľstvu Vojenskej polície Trenčín zaslaná žiadosť o doplnenie spisovej dokumentácie č. ÚLP-24/81-6/2014 z 28.08.2014. Uznesením Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/309/2013-24 z 03.09.2014 bola Ministerstvu obrany SR uložená pokuta vo výške 300 eur „vzhľadom na to, že žalovaný nesplnil povinnosť ustanovenú v § 250d ods. 1 O.s.p., čím zapríčiňuje zbytočné prietahy v konaní.“ Uznesenie Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/309/2013-24 z 03.09.2014 nadobudlo právoplatnosť 23.11.2016 a vykonateľnosť 09.12.2016 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžo/114/2015 z 12.10.2016. Žalobcovi boli predmetné uznesenia s vyznačenou doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti doručené Krajským súdom v Bratislave 01.02.2017. Podľa protokolu o škode č. SELP-24/81-23/2017 z 20.02.2017 vznikla škoda na peniazoch vo výške 300 eur dňa 14.02.2017, kedy bola táto suma uhradená žalobcom. Zo zápisnice z rokovania škodovej komisie č. VPTN-235-2/2017 z 22.09.2017 vyplýva, že žalovaný zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil zavineným porušením povinností pri plnení pracovných úloh tým, že nesplnil pokyn nadriadeného a nevybavil svoju právnu agendu včas, ale až po urgencii, čím spôsobil škodu na peniazoch vo výške 300 eur. Žalobca výzvou k úhrade č. SELP-49/11-1/2017 z 25.10.2017 vyzval žalovaného, aby v lehote 15 dní od doručenia výzvy uhradil žalobcovi sumu 300 eur. Predmetná výzva bola žalovanému doručená 06.11.2017. Keďže žalovaný na predmetnú výzvu nereagoval a neuhradil dlžnú sumu, dostal sa tak do omeškania s riadnym plnením peňažného dluhu, v dôsledku čoho si žalobca okrem dlžnej sumy uplatňuje aj nárok na zaplatenie úroku z omeškania v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

2. Žalobca v žalobe označil a k žalobe pripojil listinné dôkazy: pracovnú zmluvu č. RVP-77-54/2014 z 01.04.2014, dohodu o zmene pracovnej zmluvy č. RVP-77-190/2014-OPeM z 28.08.2014, dohodu o zmene pracovnej zmluvy č. RVP-73-68/2015-OPeMaEZ z 24.03.2015, dohodu o skončení pracovného pomeru č. VPTN-101-12/2017 zo 14.03.2017, žiadosť o zaslanie spisu č. ÚLP-24/81-2/2014 z 10.04.2014, zberný hárok č. VPTN-108/2014-PD, doručovací zošit r. 2014, žiadosť o zaslanie spisu - urgenciu č. ÚLP-24/81-4/2014 z 24.07.2014, list (stanovisko) č. RVP-108-37/2014 z 12.08.2014, žiadosť o doplnenie spisovej dokumentácie č. ÚLP-24/81-6/2014 z 28.08.2014, uznesenie Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/309/2013-24 z 03.09.2014, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžo/114/2015 z 12.10.2016, protokol o škode č. SELP-24/81-23/2017 z 20.02.2017, zápisnicu z rokovania škodovej komisie č. VPTN-235-2/2017 z 22.09.2017, výzvu k úhrade č. SELP-49/11-1/2017 z 25.10.2017, doručenkou.

3. Žalovaný sa k žalobe vyjadril podaním zo dňa 14.05.2018. Najmä uviedol, že peňažnú pohľadávku žalobcu čo do dôvodu a v rozsahu istiny v sume 300 eur a príslušenstva vo forme úroku z omeškania vo výške 5 % od 22.11.2017 do zaplatenia, v akom si ju titulom zodpovednosti za spôsobenú škodu voči nemu uplatňuje v individuálnom pracovnoprávnom spore neuznáva. Žalovaný ako bývalý zamestnanec pritom nespochybňuje tvrdenie žalobcu (ako jeho bývalého zamestnávateľa), že na základe písomnej pracovnej zmluvy uzavretej 01.04.2014 (a jej dodatkov uzavretých vo forme písomných dohôd o zmene pracovnej zmluvy) počnúc týmto dňom, od 01.04.2014 až do 15.03.2017, kedy sa so dohodol na skončení pracovného pomeru, pracoval u žalobcu. Pri vzniku pracovného pomeru bola medzi žalobcom a žalovaným dojednaná skúšobná doba v trvaní jedného mesiaca (od 01.04.2014 do 30.04.2014). Nespochybňuje tvrdenie žalobcu, že počas plynutia skúšobnej doby mu bola vedúcim zamestnancom (nadriadeným) pridelená na vybavenie písomnosť (spis), ktorú žalobca uvádza v žalobe č. VPTN-108/2014-PD doručená 14.04.2014. V tejto súvislosti žalovaný tiež berie na vedomie, že žalobcovi, ktorý podľa ustanovenia § 250d ods. 1 v tom čase účinného Občianskeho súdneho poriadku bol v postavení žalovaného orgánu verejnej správy, bola uznesením Krajského súdu v Bratislave spis. zn. 2S/309/2013-24 z 03.09.2014 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spis. zn. 3Sžo/114/2015 z 12.10.2016 právoplatne uložená pokuta v sume 300 eur a podľa jeho tvrdenia táto bola ním zaplatená 14.02.2017. Túto pokutu žalobca označuje za škodu a voči bývalému zamestnancovi si ju uplatnil podanou žalobou v tzv. individuálnom pracovnoprávnom spore. Žalovaný pri vzniku pracovného pomeru vyhlásil, že bol riadne oboznámený s právami a povinnosťami, ktoré pre neho

vyplývajú z tejto pracovnej zmluvy, s pracovným poriadkom, aktuálnou kolektívnou zmluvou, právnymi a ostatnými predpismi na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci ako i s ustanoveniami upravujúcimi zákaz diskriminácie. Ide o všeobecnú formuláciu obsiahnutú v texte pracovnej zmluvy (bod 11.) Podľa § 81 Zákonníka práce medzi základné povinnosti zamestnanca ustanovené v tomto ustanovení patrí povinnosť obsiahnutá v písmene c), a to, že zamestnanec je povinný „dodržiavať právne predpisy a ostatné predpisy vzťahujúce sa na prácu ním vykonávanú, ak bol s nimi riadne oboznámený“. Žalovaný s poukazom na toto ustanovenie namieta, že pri vzniku pracovného pomeru, resp. v priebehu skúšobnej doby či po dobu trvania pracovného pomeru, s interným predpisom upravujúcim vybavovanie písomností (spisov) v pôsobnosti žalobcu riadne oboznámený nebol. V tejto súvislosti ďalej poukazuje na to, že podľa § 82 Zákonníka práce medzi základné povinnosti vedúcich zamestnancov (nadriadených) okrem povinností uvedených v § 81 tohto zákona patrí podľa písmena a) „riadiť a kontrolovať zamestnancov“. V tomto smere namieta nečinnosť jeho nadriadeného, ktorý v rámci riadenia a hlavne kontroly písomností (spisov) pridelených žalovanému na vybavenie mohol nespĺneniu povinnosti žalovaného, ktorá mu je dávaná za vinu, predísť. Žalovaný má za to, že za škodu, ktorú mal podľa žaloby žalobcu spôsobiť tým, že ako zamestnanec porušil svoje povinnosti ustanovené v Zákonníku práce a žalobcovi bola správnym súdom uložená pokuta v sume 300 eur, nezodpovedá tak, ako je to obsiahnuté a žalobcom uplatnené v predmetnej žalobe. V tomto smere poukazuje i na porušenie povinností zo strany jeho nadriadeného (zavinenie) a jeho zodpovednosť za vzniknutú škodu. Pracovný pomer žalovaného skončil skôr, ako vzniknutú škodu žalobca prerokoval v škodovej komisii, pričom o porušení povinnosti žalovaného vedel, ako sám uvádza, už doručením uznesenia Krajského súdu v Bratislave spis. zn. 2S/309/2013-24 z 03.09.2014, kedy mu bola pokuta 300 eur uložená týmto v tom čase ešte neprávoplatným a nevykonateľným uznesením (súdny rozhodnutím). Toto uznesenie bolo žalobcovi doručené 01.10.2014, teda v čase, keď pracovný pomer medzi žalobcom a žalovaným existoval, a nič nebránilo, aby sa žalobca porušením povinností zo strany žalovaného zaoberal prv a zároveň z hľadiska premlčania riešil aj otázky náhrady ním spôsobenej škody v zákonnej lehote. V tomto smere žalovaný voči nároku žalobcu na zaplatenie náhrady škody uplatňuje námietku premlčania. Predpokladom vzniku všeobecnej zodpovednosti zamestnanca (§ 179 Zákonníka práce) je splnenie všetkých týchto podmienok: a) existencia pracovnoprávneho vzťahu, b) protiprávny úkon, c) vznik škody, d) príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a vznikom škody, e) porušenie povinností pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s ním, tak ako to určuje Zákonník práce, f) zavinenie zamestnanca, ktoré je zamestnávateľ povinný preukázať. S prihliadnutím na uvedené skutočnosti žalovaný navrhol, aby súd žalobu zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. Podaním zo dňa 14.11.2018 sa vo veci vyjadril žalobca, ktorý uviedol nasledovné. Opakovane zdôraznil, že žalobca preukázateľne uzatvoril so žalovaným pracovnú zmluvu č. RVP-77-54/2014 z 01.04.2014 v znení dodatkov označených ako dohoda o zmene pracovnej zmluvy č. RVP-77-190/2014-0PeM z 28.08.2014 a dohoda o zmene pracovnej zmluvy č. RVP-73-68/2015-0PeMaEZ z 24.03.2015, druh práce: koordinovanie a metodické usmerňovanie právnej agendy zamestnávateľa na celoštátnej úrovni s miestom výkonu práce: Riaditeľstvo Vojenskej polície, Železničná 3, Trenčín. Od 01.09.2014 bolo miesto výkonu práce žalovaného zmenené na Vojenská polícia Ministerstva obrany SR, Za kasárňou 3, Bratislava. Žalovaný skončil pracovný pomer so žalobcom na základe dohody o skončení pracovného pomeru č. VPTN-101-12/2017 zo 14.03.2017 podľa § 60 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov. Tieto skutočnosti je teda možné považovať za nesporné. Uviedol, že Vojenskému útvaru 2225 Bratislava bola podľa Zberného hárku č. VPTN-108/2014-P-O dňa 14.04.2014 doručená žiadosť o zaslanie spisu č. ÚLP-24/81-2/2014 z 10.04.2014 v právnej veci Bc. Michal Dolňan c/a Ministerstvo obrany SR, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia č. ÚVPBA-96-13-7/2013 zo 07.11.2013, a to spolu s kópiou žaloby z 18.12.2013, ktorú si žalovaný na základe Doručovacieho zošitu z roku 2014 prevzal na vybavenie 30.04.2014. V kontexte predmetnej žiadosti bolo úlohou žalovaného sa k obsahu žaloby z 18.12.2013 vyjadriť a zaslať kompletný spisový materiál týkajúci sa danej veci. Pre úplnosť tiež predložil kópiu detailu pohybu účtu klienta, a to za účelom preukázania úhrady pokuty 14.12.2017. Žalovaný si pri podpise pracovnej zmluvy prevzal a svojím podpisom potvrdil Charakteristiku pracovného miesta č. RVP-77-55/2014 z 01.04.2014, z ktorej vyplývajú nasledovné skutočnosti: Bod 8: Najnáročnejšia pracovná činnosť - koordinovanie a metodické usmerňovanie právnej agendy zamestnávateľa na celoštátnej úrovni. Bod 9: V rámci najnáročnejšej pracovnej činnosti vykonáva - komplexne riešenie právnej agendy vo viacerých oblastiach práva v pôsobnosti Vojenskej polície. Bod 10: Ostatné pracovné činnosti - vybavovanie a evidovanie sťažností a petícií, riešenie odvolaní proti disciplinárnym rozkazom veliteľom útvarov VP a riešenie žalôb proti personálnym rozkazom, podaných na súd. Pripravuje právne stanoviská pre riaditeľa Vojenskej polície.

Pripravuje rozhodnutia riaditeľa Vojenskej polície v oblasti disciplinárneho a správneho práva. Bod 11: Vzdelanie - vysokoškolské vzdelanie II. stupňa - právo. Z rozsudku Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5Co/30/2014 z 25. februára 2015 vyplýva, že „ďalším predpokladom pracovnoprávnej zodpovednosti zamestnanca je zavinenie, ktoré právna teória definuje ako vnútorný psychický vzťah fyzickej osoby ku konaniu a výsledkom tohto konania, ktoré je protiprávne. Zavinenie môže spočívať v dvoch formách, a to vo forme úmyslu alebo nedbanlivosti. V prípade úmyslu zahŕňa vždy zložku vôľovú aj rozumovú, kým v prípade nedbanlivostného zavinenia je rozumová zložka odlišná. Pri úmyselnom zavinení zamestnanec vedel, že svojím konaním spôsobí škodu a tento výsledok chcel dosiahnuť alebo vedel, že ju môže spôsobiť a pre prípad, že vznikne, je s týmto výsledkom uzročený. Podľa § 178 ods. 2 prvá veta zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov, ak hrozí škoda, zamestnanec je povinný na ňu upozorniť vedúceho zamestnanca. Žalovaný preukázateľne vedel, a to na základe urgency č. ÚLP-24/81-4/2014 z 24.07.2014 (ďalej len „urgencia z 24.07.2014“), prostredníctvom ktorej bolo oznámené, že podľa „§ 250b Občianskeho súdneho poriadku stanovujúcu povinnosť správneho orgánu predložiť vec súdu na rozhodnutie a najmä na možnosť uloženia pokuty správneho orgánu až do výšky 1.640 eur, a to aj opakovane“, že svojou nečinnosťou môže zamestnávateľovi spôsobiť škodu. Preto tvrdí, že žalovaný bol povinný túto skutočnosť oznámiť svojmu nadriadenému a jemu pridelený spis bezodkladne vybaviť. Aj napriek tejto skutočnosti si žalovaný svoju povinnosť nesplnil a kompletný spisový materiál k právnej veci K.n c/a Ministerstvo obrany SR, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia č. ÚVPBA-96-13-7/2013 zo 07.11.2013, nezaslal vtedajšiemu Úradu legislatívy a práva Ministerstva obrany SR. Žalovaný zaslal iba časť spisového materiálu a stanovisko č. RVP-108-3712014 z 12.08.2014, v ktorom uviedol, že „Z môjho pohľadu ide o veľmi spornú zápletku, ktorá sa dala pri troche veliteľsko-výchovnej práce s podriadenými riešiť úplne iným spôsobom. Domnievam sa, že takto bude vec vnímaná i v prípade súdneho pojednávania. Nakoľko pôvodná jednoduchá zápleтка narástla až do týchto rozmerov (dňa 27.12.2013 podaná žaloba na krajský súd), navrhujem vo veci nepokračovať. Menovaný Bc. Michal Dolňan bol dňa 30.06.2014 podľa § 70 ods. 1 písm. k) zákona č. 346/2005 Z. z. prepustený zo služobného pomeru profesionálneho vojaka. Aj z tohto dôvodu sa mi javí spor ako zbytočný, neekonomický a nič neriešiaci.“ Podľa výkazu práce za mesiac apríl-august 2014 možno taktiež konštatovať, že žalovaný bol v práci a prostredníctvom služobných ciest vykonával prácu na Útvare Vojenskej polície v Bratislave. Dovoľenku čerpal v období od 07.07.2014 do 11.07.2014, čo znamená, že na vybavenie spisu, ktorý si prevzal podľa doručovacieho zošita 30.04.2014, mu nebránili ani prekážky v práci. Žalovaný sa snaží zbaviť svojej zodpovednosti a namieta nečinnosť svojho nadriadeného, ktorý podľa jeho názoru mohol nespĺneniu povinnosti žalovaného predísť. V rozhodnom období bol nadriadeným žalovaného riaditeľ Vojenskej polície, teda profesionálny vojak, ktorý mal vo svojej podriadenosti okrem žalovaného aj ďalších zamestnancov a profesionálnych vojakov. Vzhľadom na vzdelanie, kvalifikáciu a skúsenosti žalovaného v oblasti práva, ktorými riaditeľ nedisponoval, bol predpoklad, že žalovaný mal vykonávať prácu podľa pokynov nadriadeného osobne a dodržiavať pracovnú disciplínu, tak ako je uvedené v Pracovnej zmluve č. RVP-77-54/2014 z I. apríla 2014 v spojení s Charakteristikou pracovného miesta č. RVP-77-55/2014 z 01.04.2014. Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 278/1993 Z. z. o správe majetku štátu v znení neskorších predpisov na účely tohto zákona majetkom štátu sú veci vo vlastníctve Slovenskej republiky vrátane finančných prostriedkov, ako aj pohľadávky a iné majetkové práva Slovenskej republiky. Podľa Protokolu o škode č. SELP-24/81-23/201 7 z 20.02.2017 vznikla škoda na peniazoch vo výške 300 eur dňa 14.02.2017, kedy bola táto suma uhradená žalobcom na základe uznesenia Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/309/2013-24 z 03.09.2014. Dôvodom bolo, že v súdom stanovenej lehote žalobca nezaslal vyjadrenie k žalobe v právnej veci Michal Dolňan c/a Ministerstvo obrany SR o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia č. ÚVPBA-96-1 3-7/2013 zo 07.11.2013, spolu s administratívnym spisom, a tým bola žalobcovi uložená pokuta v sume 300 eur, pretože „nesplnil povinnosť ustanovenú v § 250d ods. O.s.p., čím zapríčiňuje zbytočné prietahy v konaní“. So žalovaným uplatňovanou námietkou premlčania žalobca nemôže súhlasiť vzhľadom na to, že uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2S/309/2013-24 z 03.09.2014 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžo/114/2015 z 12.10.2016, ktoré nadobudlo právoplatnosť 23.11.2016 a vykonateľnosť 09.12.2016, bolo Ministerstvu obrany SR doručené až 01.02.2017. Zo Zápisnice z rokovania škodovej komisie č. VPTN-235-2 /2017 z 22.09.2017 vyplýva, že škodová komisia dospela k záveru, že žalovaný zodpovedá za škodu na peniazoch vo výške 300 eur, pretože nerešpektoval pokyn nadriadeného na vybavenie spisu č. ÚVPBA-24-64/2014, ktorý bol žalovanému pridelený 22.04.2014 a žalovaným prevzatý 30.04.2014, pričom tento čiastočne vybavil až po jeho urgencii z 24.07.2014, a to 12.08.2014, čo predstavuje takmer 4 mesiace nečinnosti. Teda až na základe zápisnice z 22.09.2017 sa žalobca dozvedel, že žalovaný zodpovedá za škodu na peniazoch vo výške 300 eur. K predmetnej škode nemohla škodová komisia žalovaného vypočítať, nakoľko dňom

15.03.2017 dohodou o skončení pracovného pomeru č. VPTN-1 01-12/201 7 zo 14.03.2017, pracovný pomer žalovaného u žalobcu skončil. Vzhľadom na uvedené považuje žalovaný uplatnenú námietku premlčania za neopodstatnenú. Žalovaný bol zamestnancom žalobcu na základe pracovnej zmluvy č. RVP-77-54/201 4 z 01.04.2014 a škoda vznikla v dôsledku porušenia povinností pri plnení pracovných úloh pre žalobcu. Žalovaný tým, že vykonával pre žalobcu práce právneho poradcu a spôsobil pri jej výkone škodu na peniazoch jeho zavinením, za túto nesie zodpovednosť. V danom prípade je vznik škody v príčinnej súvislosti s protiprávnym úkonom žalovaného spočívanom v nečinnosti pri plnení jemu zverených pracovných úloh na základe pokynov nadriadeného. Na podporu svojich tvrdení poukázal na rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 6Co/162/2012 z 27.02.2013, z ktorého vyplýva, že „K tomu, aby naozaj išlo o pracovnoprávnu zodpovednosť : je potrebné zdôrazniť nevyhnutnosť naplnenia dvoch vyššie uvedených osobitných zodpovednostných predpokladov, a to existencia pracovného pomeru a vznik škody v dôsledku porušenia povinností pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s ním. Protiprávny úkon je úkon, ktorý je v rozpore s objektívnym právom. Protiprávnym konaním je také konanie škodcu, ktoré je v rozpore s právnou povinnosťou vyplývajúcou preňho z pracovného pomeru. Tieto povinnosti vymedzujú najmä všeobecne záväzné právne predpisy vzťahujúce sa na prácu vykonávanú zamestnancom. Prameňom týchto povinností je o. i. aj pracovná zmluva. Zamestnanec môže zamestnávateľovi spôsobiť škodu aj nesplnením pokynu svojho nadriadeného. Medzi vzniknutou škodou a protiprávnym úkonom musí existovať príčinná súvislosť. Zákonník práce, ani žiadny iný pracovnoprávny predpis nedefinuje príčinnú súvislosť ani nestanovuje, ako je potrebné ju zisťovať a hodnotiť. Obsah pojmu plnenie pracovných úloh alebo priama súvislosť s ním zakotvuje ustanovenie § 220 ZP. Obsah tohto pojmu je podstatne širší, ako je výkon práce zamestnanca podľa pracovnej zmluvy. Výkon pracovných povinností vyplývajúcich z pracovného pomeru a pre rozsah týchto povinností je rozhodujúci dohodnutý druh práce, ktorú zamestnanec má vykonávať, činnosť na príkaz zamestnávateľa a iné. Pokiaľ ide o zodpovednosť zamestnanca za škodu, je založená na subjektívnom princípe, pričom vždy ide o zodpovednosť za zavinenie (buď úmyselné alebo nedbanlivostné). Teda zamestnanec zodpovedá za škodu, len ak ju spôsobil zavineným porušením pracovných povinností. Môže ísť aj (o)nevedomú nedbanlivosť.“ Z rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 5C/125/2009 z 01.08.2014 taktiež vyplýva, že „k tomu, aby išlo o pracovnoprávnu zodpovednosť musia byť dané dva osobitné zodpovednostné predpoklady, existencia pracovného pomeru a ku škode musí dôjsť pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s týmto plnením.“ Podľa názoru žalobcu bolo v predmetnej právnej veci splnenie všetkých predpokladov všeobecnej pracovnoprávnej zodpovednosti žalovaného jednoznačne preukázané. Žalobca k vyjadreniu pripojil charakteristiku pracovného miesta žalovaného č. RVP-77-55/2014, výkaz práce za mesiac apríl 2014 až august 2014, doklad o úhrade pokuty 300 eur.

5. Podaním zo dňa 24.01.2019 sa vo veci vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že medzi stranami sporu nie je v prebiehajúcom pracovnoprávnom spore sporné, že žalovaný na základe pracovnej zmluvy uzavretej 01.04.2014 (v znení neskôr uzavretých dodatkov - dohôd o zmene pracovnej zmluvy) počnúc týmto dňom (prv na dobu určitú - do 31.03.2015 - potom na dobu neurčitú) až do 15.03.2017 (k tomuto dňu sa so žalobcom dohodol na skončení pracovného pomeru dohodou) vykonával u žalobcu práce vo verejnom záujme. Na pracovnoprávne vzťahy žalovaného ako zamestnanca štátneho orgánu pri výkone práce vo verejnom záujme sa vzťahoval Zákonník práce, ak zákon č. 552/2003 Z. z. o výkone práce vo verejnom záujme alebo iný osobitný predpis neustanovoval inak. S prihliadnutím na v tom čase platnú organizačnú štruktúru žalobcu bolo v uzavretej pracovnej zmluve dojednaným miestom výkonu práce „Riaditeľstvo Vojenskej polície“ so sídlom v Trenčíne (neskôr „Vojenská polícia MO SR“ so sídlom v Bratislave), a ako druh práce „Koordinovanie a metodické usmerňovanie právnej agendy zamestnávateľa na celoštátnej úrovni“. Žalovaný z titulu výkonu práce vo verejnom záujme nemal po dobu trvania pracovného pomeru v dojednanom druhu práce podľa charakteristiky pracovného miesta obsiahnuté poverenie konať pred súdmi všetkých stupňov za žalobcu. V mene žalobcu tieto činnosti t.č. vykonáva sekcia legislatívy a práva Ministerstva obrany Slovenskej republiky (MO SR). Pri vzniku pracovného pomeru bola medzi žalobcom a žalovaným dojednaná skúšobná doba v trvaní jedného mesiaca (od 01.04.2014 do 30.04.2014) a v tejto dobe mu bola vedúcim zamestnancom (nadriadeným) pridelená na vybavenie písomnosť (spis), ktorú žalobca uvádza v žalobe. Na svoju obranu žalovaný uviedol, že s právnymi predpismi a ostatnými - internými normatívnymi (služobnými) predpismi vzťahujúcimi sa na prácu ním vykonávanú (napríklad spisový poriadok, archívny poriadok, skartačný poriadok) nebol riadne oboznámený. Žalovaný taktiež poukázal na to, že žalobca pri riešení predmetnej veci nepostupoval v súlade s § 191 Zákonníka práce, najmä pokiaľ ide o lehotu a postup pri prerokovaní škody so zamestnancom. Rovnako tak v súlade s internými normatívnymi (služobnými) predpismi upravujúcimi riešenie škôd v rezorte obrany a o práci škodovej komisie zriadenej vo Vojenskej polícii. Týmito predpismi však žalovaný nedisponuje, a preto

navrhol, aby boli súdu predložené žalobcom. Žalovaný má za to, že za škodu, ktorú mal podľa žaloby žalobcovi spôsobiť tým, že ako zamestnanec porušil svoje povinnosti ustanovené v Zákonníku práce a žalobcovi bola správnym súdom uložená poriadková pokuta v sume 300 eur, nezodpovedá tak, ako je to obsiahnuté a žalobcom uplatnené v predmetnej žalobe. V tomto smere poukazuje i na porušenie povinností zo strany jeho nadriadeného (zavinenie) a jeho zodpovednosť za vzniknutú škodu. Žalovaný nebol vôbec kompetentným na to, aby správnym súdom požadovaný administratívny spis predložil osobne z úrovne Vojenskej polície MO SR. Zastupovanie žalovaného v danej veci vykonával úrad (t. č. sekcia) legislatívy a práva MO SR. Postup tejto sekcie je zrejmy z odôvodnenia súdneho rozhodnutia o uložení pokuty vyhláseného tak krajským súdom, ako aj odvolacím súdom. Žalovaný opakovane uviedol, že pracovný pomer skončil skôr, ako vzniknutú škodu žalobca prerokoval v škodovej komisii, pričom o údajnom porušení povinnosti žalovaného vedel, ako sám uvádza, už doručením uznesenia Krajského súdu v Bratislave spis. zn. 2S/309/2013-24 z 03.09.2014, kedy mu bola pokuta 300 eur uložená. Toto uznesenie bolo žalobcovi doručené 01.10.2014, teda v čase, keď pracovný pomer medzi žalobcom a žalovaným trval, a nič nebránilo, aby sa žalobca porušením povinnosti zo strany žalovaného, ak bol toho právneho názoru, zaoberal prv a zároveň z hľadiska premlčania riešil aj otázky náhrady spôsobenej škody v zákonnej lehote. V tomto smere žalovaný voči nároku žalobcu na zaplatenie náhrady škody uplatnil námietku premlčania. Podľa názoru žalovaného nebolo relevantné, že žalobca proti uzneseniu krajského súdu o uložení pokuty podal opravný prostriedok, o ktorom odvolací súd rozhodol tak, že napadnuté uznesenie potvrdil. Predmetné uznesenie o uložení pokuty nadobudlo právoplatnosť 23.11.2016 a vykonateľnosť 09.12.2016. Dôvody, pre ktoré žalobca konal tak, ako konal, resp. nekonal, a bolo mu vytknuté odvolacím súdom, žalobca v podanej žalobe, či jeho vyjadrení k odporu žalovaného, neuvádza. S poukazom na uvedené skutočnosti žalovaný peňažnú pohľadávku žalobcu, ako si ju v podanej žalobe uplatňuje voči nemu s cieľom zosobniť pokutu uloženú mu súdom, naďalej neuznáva a zároveň navrhol, aby súd rozhodol rozsudkom a žalobu zamietol a priznal žalovanému náhradu trov konania 100 %.

6. Podaním zo dňa 05.03.2019 sa vo veci vyjadril žalobca, ktorý uviedol nasledovné. Žalovaný uviedol, že s právnymi predpismi a ostatnými - internými normatívnymi (služobnými) predpismi vzťahujúcimi sa na prácu ním vykonávanú nebol riadne oboznámený. Žalobca uvedené tvrdenia žalovaného považuje za irelevantné, nakoľko sa v pracovnej zmluve č. RVP-77-54/2014 z 01.04.2014 v bode 12. uvádza, že zamestnanec je povinný konať v súlade s verejným záujmom a dodržiavať povinnosti a obmedzenia ustanovené v § 8 zákona č. 552/2003 Z. z. o výkone práce vo verejnom záujme. Z ustanovenia § 8 ods. 1 písm. a) cit. zákona jednoznačne vyplýva, že zamestnanec je okrem Ústavy Slovenskej republiky, ústavných zákonov a zákonov, povinný dodržiavať ostatné všeobecne záväzné právne predpisy a vnútorné predpisy a uplatňovať ich podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, rešpektovať a chrániť ľudskú dôstojnosť a ľudské práva. Podpisom pracovnej zmluvy č. RVP-77-54/2014 z 01.04.2014 sa zaviazal túto podmienku plniť. Preto tvrdenia uvedené žalovaným sú zavádzajúce vzhľadom na skutočnosť, že všetky interné predpisy, s ktorými mohol žalovaný prísť do kontaktu pri svojej práci sú uverejnené na intranetovej stránke Ministerstva obrany Slovenskej republiky a Generálneho štábu ozbrojených síl Slovenskej republiky, ku ktorej majú prístup všetci zamestnanci rezortu. Žalobca je toho názoru, že od zamestnanca (žalovaného) vo funkcii vedúceho referenta - právneho poradcu s kvalifikačnými predpokladmi vysokoškolského vzdelania II. stupňa v odbore právo možno očakávať také zručnosti a právne vedomie, na základe ktorých je schopný sa sám oboznámiť s internými predpismi uverejnenými na intranetovej stránke. Podotkol, že v Charakteristike pracovného miesta č. RVP-77-55/2014 z 01.04.2014 v bode 8 pod názvom „Najnáročnejšia pracovná činnosť“ sa vyžadovalo od žalovaného koordinovanie a metodické usmerňovanie právnej agendy zamestnávateľa na celoštátnej úrovni, a v bode 9. sa „V rámci najnáročnejšej pracovnej činnosti vykonáva“ od žalovaného vyžadovalo komplexné riešenie právnej agendy vo viacerých oblastiach práva v pôsobnosti Vojenskej polície, pričom v bode 10. „Ostatné pracovné činnosti“ sa vyžadovalo vybavovanie a evidovanie sťažností a petícií, riešenie odvolaní proti disciplinárnym rozkazom veliteľov útvarov VP a riešenie žalôb proti personálnym rozkazom, podaných na súd. Pripravovanie právnych stanovísk pre riaditeľa Vojenskej polície a pripravovanie rozhodnutí riaditeľa Vojenskej polície v oblasti disciplinárneho a správneho práva. Navyše, žalovaný mal v tom čase už niekoľkoročnú prax v rezorte obrany. Aj z vyššie uvedeného je zrejmé, aké požiadavky boli kladené na žalovaného, na pozíciu, ktorú zastával. Avšak odhliadnuc od toho, predmetná záležitosť, ktorá vyústila do vzniku škody a podania žalobného návrhu, sa týkala len zabezpečenia spisového materiálu a poskytnutia súčinnosti právnikovi sekcie legislatívy a práva MO SR. Žalovaný namieta, že nemal v popise činností právne zastupovanie pred súdmi Slovenskej republiky.

K tomu žalobca uviedol, že žalobca predsa netvrdí, že žalovaný mal sám zaslať spisový materiál na súd. Pokiaľ žalovaný prevzal spis č. ÚVPBA-24-64/2014 zo 17.04.2014 do svojej dispozičnej sféry podľa doručovacieho zošita dňa 30.04.2014, hoci od 07.07.2014 do 11.07.2014 čerpal dovolenku, a 25.07.2014, kedy bola doručená z vtedajšieho Úradu legislatívy a práva Ministerstva obrany Slovenskej republiky urgencia o okamžité doručenie kompletného spisového materiálu s poukazom na ust. § 250b Občianskeho súdneho poriadku stanovujúceho povinnosť správneho orgánu predložiť administratívny spis a najmä s možnosťou uloženia pokuty správneho orgánu až do 1.640 eur, a to aj opakovane, a spis bol stále u žalovaného v kancelárii, je zrejmé, že si neplnil povinnosti riadne a včas. Žalovaný vybavil spis až dňa 12.08.2014, čo predstavuje takmer 4 mesiace. Žalovaný ďalej namieta, že žalobca nepostupoval v súlade s § 191 Zákonníka práce, najmä pokiaľ ide o lehotu a postup pri prerokovaní škody so zamestnancom. Na inom mieste bodu 8 žalovaný konštatuje, že pracovný pomer skončil skôr, ako vzniknutú škodu žalobca prerokoval v škodovej komisii, pričom o údajnom porušení povinností žalovaného vedel už doručením uznesenia Krajského súdu v Bratislave. V tejto súvislosti žalobca poukázal na tú skutočnosť, že v predmetnej veci prebiehalo súdne konanie sp. zn. 2S/309/2013 na Krajskom súde v Bratislave, v ktorom súd uložil žalobcovi poriadkovú pokutu a odvolacie konanie sp. zn. 3Sžo/114/2015 na Najvyššom súde Slovenskej republiky, v ktorom sa žalobca pokúšal dosiahnuť odpustenie poriadkovej pokuty. V prípade úspechu v súdnom spore by reálne neexistovala žiadna škoda, ktorá vznikla právoplatným ukončením daného súdneho sporu. Po právoplatnom ukončení súdneho sporu bolo definitívne potvrdené, že škoda vznikla, na základe čoho začala škodovú vec riešiť škodová komisia Vojenskej polície v súlade so Služobným predpisom č. 5/2010 o náhrade škody v znení služobného predpisu č. 18/2013 (ďalej len „služobný predpis“). Podľa čl. 9 ods. 10 služobného predpisu škodová komisia na základe získaných podkladov posúdi škodový prípad. Zo zisteného skutkového stavu vzniknutej škody musí byť zrejmé, kedy a ako ku škode došlo, aká je výška vzniknutej škody a kto škodu spôsobil; ďalej musí byť preukázateľne zistená príčinná súvislosť medzi vzniknutou škodou a porušením konkrétnej služobnej povinnosti štátneho zamestnanca. Podľa čl. 9 ods. 11 služobného predpisu po presnom a úplnom zistení skutkového stavu vzniknutej škody tajomník škodovej komisie zabezpečí spracovanie zápisnice z rokovania škodovej komisie, ktorej súčasťou je návrh na riešenie vzniknutej škody. Predseda škodovej komisie predloží zápisnicu z rokovania škodovej komisie na schválenie vedúcemu služobného úradu, ktorý k nej zaujme písomné stanovisko. Podľa čl. 3 ods. 1 služobného predpisu predpoklady vzniku všeobecnej zodpovednosti štátneho zamestnanca za škodu sú: a) protiprávne konanie, b) vznik škody, c) príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním a vznikom škody, d) zavinenie. Podľa čl. 3 ods. 2 služobného predpisu všeobecná zodpovednosť štátneho zamestnanca za škodu vzniká vtedy, ak sú splnené všetky predpoklady uvedené v odseku 1. Podľa § 13a ods. 1 zákona č. 552/2003 Z. z. o výkone práce vo verejnom záujme v znení neskorších predpisov je zamestnávateľ povinný požadovať od zamestnanca náhradu škody, za ktorú mu zamestnanec zodpovedá. Spôsobená škoda na peniazoch vo výške 300 eur bola stanovená na základe protokolu o škode č. SELP-24/81-23/2017 zo dňa 20.02.2017. Podľa čl. 29a Pracovného poriadku Ministerstva obrany Slovenskej republiky, generálneho štábu ozbrojených síl Slovenskej republiky a ozbrojených síl Slovenskej republiky sa ustanovenia služobného predpisu č. 5/2010 o náhrade škody v znení služobného predpisu č. 18/2013 primerane vzťahujú na postup pri riešení náhrady škody spôsobenej zamestnancom. Škodová komisia riaditeľa Vojenskej polície na základe výsledkov vyšetrovania dospela k záveru, že za škodu zodpovedá žalovaný, ktorú spôsobil zavineným porušením povinností pri plnení pracovných úloh tým, že nesplnil pokyn nadriadeného na vybavenie spisu, ktorý mu bol pridelený dňa 22.04.2014 a tento vybavil až po jeho urgencii dňa 12.08.2014, čím spôsobil škodu na peniazoch vo výške 300 eur. Nakoľko žalovaný dňom 15.03.2017 skončil pracovný pomer vo Vojenskej polícii, teda skôr ako bolo možné rozhodnúť o jeho povinnosti nahradiť škodu, Ministerstvo obrany Slovenskej republiky v zastúpení sekciou legislatívy a práva si uplatnilo žalobu s návrhom na vydanie platobného rozkazu (o zaplatenie sumy 300 eur s príslušenstvom) č. SELP-49/11-3/2018 z 20.02.2018. Žalobca je povinný v zmysle zákona č. 552/2003 Z. z. a interných predpisov Ministerstva obrany Slovenskej republiky vymáhať jemu vzniknutú škodu v podobe pohľadávky štátu, spôsobenú pri výkone činností zamestnancom a to aj vtedy, ak ten už u žalobcu nepracuje. Rovnako sa žalobcovi javí ako irelevantné poukazovanie žalovaného na údajné zavinenie nadriadeného a jeho zodpovednosť za škodu. Škoda vznikla v súvislosti s nekonaním resp. s neposkytnutím včasnej súčinnosti vtedajšiemu Úradu legislatívy a práva MO SR. Žalobcovi nie je jasné, v čom malo spočívať zavinenie nadriadeného, ako uvádza žalovaný. Opätovne zdôraznil, že funkcia žalovaného sa zakladala na tom, že bude koordinovať a metodicky usmerňovať právnu agendu zamestnávateľa na celoštátnej úrovni. Nadriadený žalovaného nemal právnické vzdelanie, a od žalovaného sa očakávalo, že právne poradenstvo na úseku Riaditeľstva Vojenskej polície bude po odbornej stránke zastrešovať práve on. K opätovne vznesenej námietke

premlčania sa vyjadril aj v predošlom vyjadrení (v replike) č. SELP-49/11-9/2018 zo 14.11.2018, avšak k predmetnému ešte zdôraznil, že žalobca mohol uplatniť svoje právo na súde a podať žalobu na plnenie po prvý raz až po tom, čo sa právoplatne ukončilo konanie sp.zn. 3Sžo/114/2015 na Najvyššom súde Slovenskej republiky. Podľa ust. § 101 Občianskeho zákonníka pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Podľa názoru žalobcu bolo v predmetnej právnej veci splnenie všetkých predpokladov všeobecnej pracovnoprávnej zodpovednosti žalovaného jednoznačne preukázané. Žalobca naďalej zotrval na svojej podanej žalobe a navrhol, aby súd prvého stupňa žalobe žalobcu vyhovel a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 300 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 300 eur od 22.11.2017 do zaplatenia, a aby súd priznal žalobcovi náhradu trov konania v celom rozsahu. K vyjadreniu žalobca pripojil služobný predpis č. 5/2010 o náhrade škody v znení služobného predpisu č. 18/2013 a pracovný poriadok Ministerstva obrany Slovenskej republiky.

7. Žalobca na pojednávaní dňa 02.11.2021 v celom rozsahu zotrval na podanej žalobe a jeho písomne podaných vyjadrení. V rámci ústneho prednesu najmä zdôraznil na to, že boli splnené predpoklady všeobecnej zodpovednosti zamestnanca, a to protiprávne konanie. Podľa názoru žalobcu žalovaný porušil plnenie svojich pracovných úloh, keď preukázateľne za 4 mesiace nevybavil žiadosť o poskytnutie súčinnosti. Bol na to aj upozornený v urgencii ešte vtedajšie úradu legislatívy a práva a bol upozornený aj na možnosť uloženia poriadkovej pokuty zo strany súdu. Podľa pracovnej zmluvy bol žalovaný povinný vykonávať prácu osobne a dodržiavať pracovnú disciplínu. Podľa názoru žalobcu porušil základné povinnosti zamestnanca podľa § 81 písm. a) Zákonníka práce. Má za to, že druhý predpoklad vznik škody preukázali, má za to, že v konaní preukázali, že škoda vznikla zaplatením poriadkovej pokuty dňa 14.02.2017. Žalobca sa pokúšal v konaní, v ktorom bola uložená o jej odpustenie, ale Najvyšší súd potvrdil rozhodnutie Krajského súdu a po právoplatnosti došlo k zaplateniu zo strany žalobcu, čím skutočne vznikla škoda odpísaním finančných prostriedkov z účtu žalobcu zaplatením tejto pokuty. Tretím predpokladom je príčinná súvislosť, pri ktorej odkázal na rokovanie škodovej komisie, na písomné podklady ktoré predložil. Má za to, že v konaní preukázal, že žiadosť o poskytnutie súčinnosti bola pridelená na vybavenie žalovanému, preukázal tiež, že ju nevybavil v danom čase, bol aj upozornený urgenciou na to, aby poskytol tú súčinnosť a následne došlo k uloženiu poriadkovej pokuty. A čo sa týka štvrtého predpokladu zamestnanca, a to zavinenie, má za to, že taktiež preukázal, že vzhľadom na vzdelanie žalovaného a charakteristiku jeho pracovného miesta, mal koordinovať právny support svojmu veliteľovi na celoštátnej úrovni, mal vedieť čo je náplňou jeho práce, charakteristiku pracovného miesta si riadne prevzal, navyše bol aj upozornený na možnosť uloženia tejto poriadkovej pokuty, k čomu následne aj došlo. Čiže má za to, že boli splnené všetky predpoklady. Žiadal súd, aby žalobe v celom rozsahu vyhovel. V skutočnosti nerozporuje to, že 01.04.2014 sa žalovaný stal zamestnancom žalobcu. V tejto súvislosti poukazuje na to, že podľa pracovnej zmluvy č. RVP-77-54/2014 dňa 01.04.2014 dojednaný druhom práce žalovaného bolo koordinované a koordinované a metodické usmerňované právne agendy zamestnávateľa na celoštátnej úrovni. Od 01.09.2014 došlo u žalovaného k zmene druhu práce, stal sa vedúcim referentom - právny poradca 01.11.02. Druh jeho práce od 01.09.2014 bolo koordinovanie a metodické usmerňovanie právnej agendy zamestnávateľa na celoštátnej úrovni. Jeho pracovný pomer bol od 01.04.2015 zmenený na dobu neurčitú. Čiže ďalej poukázala na to, že si nepamätá na pridelenie spisu, má za to, že z písomných podkladov preukázal, že daný spis, žiadosť o poskytnutie súčinnosti prevzal 30.04.2014, vyplýva to konkrétne z doručovacieho zošitu, ktorého fotokópiu predložili ako dôkaz, ktorý tvorí prílohu žaloby s návrhom na vydanie platobného rozkazu z 20.02.2018, čiže túto skutočnosť považuje za vyvrátenú, keďže má preukázané, že si prevzal túto žiadosť o poskytnutie súčinnosti, aby konkrétnejšie uviedol o čo ide. Na Ministerstve obrany v tom čase fungoval úrad legislatívy a práva, dnes je to sekcia legislatívy a práva. Záujmy žalobcu v konaniach pred súdom zastupujú zamestnanci tejto sekcie vtedy úradu. Na to, aby získali podklady od jednotlivých zložiek, ktoré tvoria či už generálny štáb alebo Ministerstvo obrany musia zaslať žiadosť o poskytnutie súčinnosti, pretože oni tieto spisy u seba neevidujú. Evidujú ich jednotlivé zložky. Čiže žiadosť o poskytnutie súčinnosti adresovanou vojenskému útvaru 2225 Bratislava, kde pôsobil žalovaný a kde mal teda koordinovať a metodicky usmerňovať právnu agendu zamestnávateľa a celoštátnej úrovni žiadali o zaslanie spisu. Súdne konanie pre jeho preskúmanie zákonnosti rozhodnutia kde Ministerstvo obrany vystupovalo ako žalovaný. Zaslali kópiu žaloby o preskúmanie zákonnosti jej rozhodnutia a zároveň žiadali konkrétny útvar, aby sa písomne vyjadril k jej obsahu. Cituje ďalej čo tam uviedli v žiadosti o zaslanie spisu od 10.04.2014. Zároveň Vás žiadame o zaslanie kompletného spisového materiálu k predmetnej veci spolu so všetkými rozhodnutiami týkajúcimi sa predmetnej veci. Nežiadali o osobný spis. Išlo tam o konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia. Boli tam vydané rozhodnutia

správneho orgánu, ktorý oni nemali k dispozícii. Oslovili príslušnú zložku, zamestnanec tejto zložky sa mal vyjadriť k danej žalobe a zaslať im administratívny spis. Napriek urgencii im tento nebol zaslaný. Až 12.08. prišla odpoveď z vojenského útvaru. V žiadosti o zaslanie spisu urgencia z 24.07.2014 upozornili konkrétny útvar, kde pôsobil žalovaný, ktorému bola pri preukázateľne pridelená vec na vybavenie, že do dnešného dňa nám v tom čase nebolo doručené ani vyjadrenie k žalobe ani spisový materiál týkajúci sa preskúmaných rozhodnutí a ďalej tam uviedli, že vzhľadom na uplynutie súdom stanovenej lehoty na predloženie spisového materiálu Vás opätovne žiadame o okamžité doručenie kompletného spisového materiálu. V tejto súvislosti upozornili aj na možnosť uloženia poriadkovej pokuty. Následne prípisom riaditeľ Vojenskej polície, ktoré vybavoval žalovaný z 12.08. im bolo teda zaslané stanovisko, v ktorom žalovaný teda ako vybavovateľ uviedol: Z môjho pohľadu ide o veľmi spornú zápletku, ktorá sa dala pri trochu veliteľsko-výchovnej práce s podriadeným riešiť úplne iným spôsobom. Domnievam sa, že takto bude vec vnímaná i v prípade súdneho pojednávania. Nakoľko pôvodná jednoduchá zápleтка narástla až do týchto rozmerov, navrhujem vo veci nepokračovať. Takéto stanovisko je pre účely úradu legislatívy a práva, ktorý zastupuje záujmy Ministerstva obrany bezpredmetné. Oni ako žalovaný nemôžu navrhnúť v žiadnom konaní, že navrhujeme vo veci nepokračovať. V tejto súvislosti poukázal na to, že následne, keďže im nebol opäť zaslaný kompletný spisový materiál, žiadali o doplnenie spisovej dokumentácie. Vlastne žiadosť z 21.08.2014 no a následne vlastne, kým prišiel spisový materiál bola uložená Ministerstvu obrany poriadková pokuta, potom vlastne išlo ďalej to konanie aj o poriadkovej pokute a zároveň aj o preskúmaní zákonnosti rozhodnutia. Ďalej k vyjadreniu žalovaného uviedol, že ako aj v žalobnom prednese uviedol, škoda vznikla až jej zaplatením. Pokúšali sa o odpustenie tej poriadkovej pokuty, ktorú im Krajský súd udelil kvázi za nečinnosť, avšak Najvyšší súd rozhodol až koncom roka 2016, právoplatnosť na rozhodnutí im bola doručená až 01.02.2017, čiže ako štátny orgán môžu dať zaplatiť túto pokutu až na základe právoplatných rozhodnutí. Čo sa stalo 14.02.2017 a následne postúpili protokolom o škode vec príslušným orgánom na prerokovanie. Medzičasom však došlo k skončeniu pracovného pomeru žalovaného 15.03.2017, a preto škodová komisia nemohla prerokovať tento návrh so žalovaným a so škodovou komisiou bol oslovený na uplatnenie daného nároku v konaní pred súdom, čo sa deje v tomto konaní. Jednotlivé dôkazy predkladali, priebeh rokovania škodovej komisie, zápisnica škodovej komisie, ktorú predložili, jednotlivé žiadosti o zaslanie spisu, o zaslanie vyjadrenia protokolu o škode, na ktoré sa v plnom rozsahu odvoláva. Na pojednávaní dňa 09.02.2022 žalobca najmä uviedol, že skutočnosť, že žalovaný sa stal zamestnancom po podpise pracovnej zmluvy a po nástupe teda do zamestnania v súlade s pracovnou zmluvou, ktorú predložil do spisu. Je tam presne zašpecifikované čo bolo náplňou jeho práce, charakteristiku pracovného miesta, pracovnú zmluvu predložil. Druh jeho práce, teda nástup bol 01.04., druh jeho práce mal byť koordinované a metodické usmerňovanie právnej agendy zamestnávateľa na celoštátnej úrovni. Pre túto funkciu sa vyžadovalo alebo teda aby spĺňal podmienky vysokoškolského vzdelania druhého stupňa. Najnáročnejšia pracovná činnosť mala byť teda toto usmerňovanie právnej agendy v rámci najnáročnejšej činnosti, teraz číta z charakteristiky pracovného miesta malo byť, teda náplňou jeho práce komplexné riešenie právnej agendy vo viacerých oblastiach právach pôsobnosti. Ostatné pracovné činnosti vyberám napríklad riešenie žalôb proti personálnym rozkazom a tak ďalej to je bol 10 charakteristiky pracovného miesta. Skutočnosť, že či bol 29 dní alebo 3 mesiace bohužiaľ s ohľadom na charakteristiku pracovného miesta považuje za irelevantnú, pretože každý z nás pôsobí na nejakom pracovisku a každému je pridelená práca podľa toho ako prichádza do pošty a bez ohľadu na to koľko dní som v pracovnom pomere alebo nie som. Je pravda, že úrad legislatívy a práva, aby to tak ozrejmil vlastne požiadal o zaslanie spisového materiálu po doručení žaloby. Útvar vojenskej polície Bratislava, nakoľko to preskúmacie konanie sa týkalo rozhodnutia žalovaného, teda úradu vojenskej polície Bratislava. Je to štandardný postup, ktorý riešia, keď rozhoduje náčelník generálneho štábu obracajú sa na kanceláriu náčelníka, keď riešia nejaký disciplinárny rozkaz veliteľ v Rožňave tak sa obrátia na tento útvar. Organizačná štruktúra ozbrojených síl je veľmi rôznorodá, a preto musia komunikovať s tým o koho rozhodnutie ide to je prvý krok. Potom tieto zložky majú za úlohu, keď im niečo posielajú, posielajú to cestou, keď sa pozrie na odpoveď úradu vojenskej polície Bratislava, tak vlastne on urobil z dôkazových materiálov, ktoré predložili, je tam jasné, konkrétne zo záznamu zo 17.04 útvaru vojenskej polície, že spisový materiál bol adresovaný Ministerstvu obrany úrad legislatívy a práva cestou riaditeľa vojenskej polície. Tento postup je štandardný najmä kvôli tomu, lebo aby aj nadriadený orgán ten útvar vojenskej polície spadá pod riaditeľstvo v tomto prípade alebo spadalo pod riaditeľstvo vojenskej polície, aby v kvázi v tej organizačnej štruktúre, aby vedeli aj tí nadriadení o skutočnostiach, ktoré sa dejú, ktoré sa prejednávajú v tomto prípade, že je tam preskúmané nejaké rozhodnutie. Preto to išlo cestou riaditeľa vojenskej polície. Oni teda u seba ten útvar vojenskej polície Bratislava zhromaždil tie materiály, dal ich dokopy, odoslal ich na riaditeľstvo vojenskej polície. Má za preukázané, že vlastne tam to bolo doručené 22.04.2014, je tam aj registratúrny

záznam z pečiatky na to odkazoval aj v tom predložení dôkazov. Je tam poznámka pridelený právny poradca teda žalovaný, podpis riaditeľa vtedajšieho riaditeľa vojenskej polície. Čiže preto je to kvázi volá sa to, že služobným postupom zasielali spisový materiál a úlohou teda skutočnosť, prečo si to žalovaný prevzal až 30. toho nevie, ale vlastne aj v spise už skôr preukázali, že od toho 22.04. do 30.04. bol v práci, prevzal si to teda tridsiateho. A keď mi je doručený, vlastne prílohou bola teda žaloba, spisový materiál a sprievodný ich list. Ak mi je doručený list, v ktorom ma niekto žiada, aby som sa vyjadrila k žalobe, a aby som zaslala spisový materiál ide to služobným postupom tak vlastne žalobca má za to, že na tento list je potrebné odpovedať a keďže je tam nejaká žaloba na súde sú viazaní teda tým, aby sa úrad legislatívy a práva, ktorý zastupuje záujmy žalobcu, aby sa vyjadril včas a riadne. V preskúmovacích konaniach je potrebné predložiť originály spisových materiálov, čiže sa nemali ako inak dostať k tomu spisovému materiálu len cez tieto zložky. Potrebovali to predložiť no a vlastne tento spisový materiál teda zostal u žalovaného bez odpovede. Keďže Im neprichádzala odpoveď, úrad legislatívy a práva vypracoval urgenciu a na tú im vlastne následne bol zaslaný nekompletný spisový materiál. Čiže toľko k prvému bodu. K druhému bodu. Žiadosť Krajského súdu v Bratislave, je pravda, že bola vyhotovená 16.01. ale to je dátum kedy na Krajskom súde bola vytvorená výzva na vyjadrenie sa k žalobe, ale má aj za preukázané za to, že do spisového materiálu prvý list bol doručený 03.04.2014 čiže, to že sa má v lehote 15 dní vyjadriť, tak jednoznačne táto lehota mohla začať plynúť až od doručenia. Následne hneď 10.04. vlastne požiadali konajúci súd v Bratislave o predĺženie tejto lehoty. Je to tak isto štandardný postup. V správnom súdnictve, keďže ide o veľký kolos, nie je to ojedinelá žaloba, ktorú tam má vedenú. Je to štandardný postup, že kým nazhromaždia spisový materiál od jednotlivých organizačných zložiek väčšinou sa to ani nedá stihnúť v tej lehote. Čiže požiadali o predĺženie a požiadali o predloženie aj administratívneho spisu. To, že nebol administratívne poučený žalovaný už viackrát vlastne v písomných vyjadreniach žalobca uvádzal, že žalovaný tým, že začal pracovať u žalobcu mal k dispozícii prístup k všetkým interným predpisom, ktoré sú vedené na, má intranetovú stránku, to je vlastne stránka Ministerstva obrany, kde má organizačný poriadok, kde má organizačný poriadok Ministerstva obrany, generálneho štábu, sú tam všetky interné predpisy a taktiež v tom čase účinná smernica o registratúrnom poriadku, ktorá tam bola zverejnená, a ktorá pojednáva o tom ako nakladať z jednotlivými ako listinami, oni to volajú ako v tom registratúrnom poriadku každý takýto záznam, každá došlá pošta sa nazýva registratúrny záznam a tá sa vybavuje buď odpoveďou, založením do spisu, vzatím na vedomie alebo odstúpením, keď mi to nepatrí. Čiže ešte k tomu administratívne poučenie to chcel uviesť a čo sa týka škodového predpisu. 14.02. dlho nevedeli vyznačiť viacerí zamestnanci úradu legislatívy a práva po doručení rozhodnutia Najvyššieho súdu sa pokúšali osobne vyznačiť právoplatnosť. Nedarilo sa im to. Právoplatnosť bola vyznačená až na základe písomnej žiadosti. Bolo im to doručené 01.02., následne požiadali 07.02. po vyznačení doložky o zaplatení tejto pokuty, toto bolo zrealizované príslušným úradom finančným 14.02. o čom predložili taktiež doklad, že to bolo vtedy uhradené. No a na to vlastne z ich strany potom bola zistená teda škoda a túto predložili taktiež v súlade s internými predpismi generálnemu tajomníkovi a tam sa potom na základe zistení škodovej komisie, to taktiež predkladali. Je tam zápisnica z rokovania škodovej komisie, bolo to odstúpené ako príslušnej zložke vojenskej polícii, ktorá to prejednála a do konania predložili aj zápisnicu z rokovania škodovej komisie, kde je presne popísaný tento istý postup odstúpenia alebo teda postupu príslušných orgánov a na základe teda záverov škodovej komisie bola táto pohľadávka vlastne postúpená na vymáhanie späť na sekciu legislatívy a práva a má za to, že pohľadávku uplatnili včas a riadne, a že preukázali nárok. Na pojednávaní dňa 20.07.2022 sa žalobca v rámci prednesu záverečnej reči pridržal žaloby a písomných podaní ako aj ústnych prednesov v tejto právnej veci. Žiadal žalobe v celom rozsahu vyhovieť.

8. Žalovaný na pojednávaní dňa 02.11.2021 najmä uviedol, že dňa 01.04.2014 nastúpil na Ministerstvo obrany na útvár riaditeľstva vojenskej polície na dobu určitú na jeden rok, so skúšobnou dobou jeden mesiac ako pracovník vo verejnej službe. Po 14 dňoch jeho pôsobenia údajne obdržal žiadosť o zaslanie osobného spisu vojaka. Na predmetnú udalosť sa bohužiaľ nepamätá, pretože po prvé bol na to upozornený až 30.10.2017, teda tri a pol roka od tejto udalosti. Po nástupe absolvoval rôzne školenia okrem školenia o spisovom poriadku teda tzv. školenie registratúry a administratívnej bezpečnosti. Nebol preškolený na administratívne práce v podmienkach armády. Toto školenie sa poskytuje v armáde v rozsahu 60+30 dní a školiacim strediskom je v tomto prípade Liptovský Mikuláš. Tam vyslaný nebol, takže administratívu armády neovláda. V dobe žiadosti o zaslanie spisu vojaka ešte nemal previerku pre prácu s utajovanými skutočnosťami. V jeho prípade vyhradené, ktorá mu bola udelená o niekoľko mesiacov neskôr, takže s predmetným spisom nemohol manipulovať. 12.08.2014 bol spis odoslaný, ale bol odoslaný sekretariátom riaditeľa vojenskej polície. 03.09.2014 došlo k prvostupňovému uloženiu pokuty 300 eur Ministerstvu obrany, s čím úrad pre legislatívu a právo nikoho neinformoval. V dobe

výkonu práce tento útvar niekoľko krát osobne navštívil, nikdy nebol informovaný ani on ani riaditeľ vojenskej polície o tejto pokute. 12.10.2016 bola právoplatne uložená pokuta Ministerstvu obrany, v tej dobe bol členom škodovej komisie vojenskej polície, ktorá mala na podnet úradu pre legislatívu a právo túto udalosť riešiť. Termín odstúpenia škody škodovej komisie je podľa interných noriem rádovo v dňoch. 15.03.2017 ukončil pracovný pomer a ani po piatich mesiacoch nebola škoda riešená alebo zaslaná od úradu pre legislatívu a právo vojenskej polície. Všetky veci pri odchode vysporiadal, nebol upozornený na žiadne nedostatky. 15.03.2017 odišiel. Ďalej upozornil na Zákonník práce a to § 191 ods. 2, že zamestnávateľ prerokuje požadovanú náhradu škody so zamestnancom a oznámi mu najneskôr do jedného mesiaca odo dňa keď sa zistila, že škoda vznikla, a že za ňu zodpovedá zamestnanec. Toto je zapracované v pracovnom poriadku Ministerstva obrany. Upozornil na to, že teda od desiateho do tretieho mesiaca 2017 nedošiel žiadny spis od úradu pre legislatívu a právo na vojenskú políciu, pretože bol podpredseda tejto škodovej komisie. Ďalej upozornil na Čl. 28 ods. 9, keď je požadovaná náhrada škody presahuje 50 eur poverený zamestnanec ministerstva vopred prerokuje so zástupcami zamestnancov požadovanú náhradu škody a obsah dohody o spôsobe jej úhrady. 30.10.2017 dostal výzvu k úhrade. Na pojednávaní dňa 09.02.2022 žalovaný najmä uviedol, že si materiály preštudoval a konzultoval ich so svojim bývalým nadriadeným s plk. JUDr. Hamarom, PhD. Keďže vo chvíli, keď dostal tú písomnosť, bol 21 dní v zamestnaneckom pomere a ešte v skúšobnej bode a neprešiel školením z hľadiska administratívy tak samozrejme, keď mu riaditeľ tú písomnosť pridelil, tak to s ním konzultoval, ale predtým ešte chce povedať, že úrad legislatívy a práva požiadal o zaslanie spisu a tých vecí nie, nepožiadali veliteľstvo v Trenčíne, teda tam kde bol, ale požiadal veliteľstvo v Bratislave. Veliteľ ako vyplýva z toho spisu, ktorý zaslali, veliteľstvo v Bratislave niečo vykonalo, nevie čo, ale tá žiadosť z toho úradu pre legislatívu a právo bola poslaná správne v tom prvom kole. Nakoniec to skončilo tak, že veliteľ bratislavskej polície poslal celý spis (zväzok) do Trenčína a riaditeľ ten spis pridelil jemu. Takže on to poslal 17.04., prišlo to 22.04. a on 30.04. ten spis prevzal. Pretože to bola štvrtá písomnosť vôbec, ktorú dostal a nemal vedomosť o spisovom poriadku, pretože naposledy v armáde slúžil pred 33 rokmi, tak samozrejme šiel za riaditeľom a pýtal sa ho, že čo s tým má urobiť. Riaditeľ mu povedal, aby to založil do zberača a už sa tomu ďalej nevenoval. Pýtal sa ho, že keď bude náhodou súd požadovať jeho výpoveď, tak povedal, že áno, že sem príde, a že v tej veci vypovie. To je čo sa týka tej písomnosti. Keď úrad pre legislatívu a práva znovu poslal tú urgenciu, teda neposlal ju mne, ale znovu tú urgenciu poslal na ten bratislavský útvar. A potom sprostredkovane zrejme asi komunikáciou medzi bratislavským útvarom a veliteľom sa o tom dozvedel on, že sa niečo takého odohráva a vtedy ho riaditeľ požiadal, aby k tomu napísal nejaké vyjadrenie, ale vyjadrenie k tomu čo oni chceli vlastne v tej predmetnej veci tohto orgánu. To je druhá vec čo by povedal. Potom k tej pokute. Je tu uznesenie Krajského súdu v Bratislave o tom, že ukladá pokutu vo výške 300 eur a píše, že 16.01.2014 to je vlastne 3 mesiace pred tým než on vôbec k polícii prišiel. Výzva žalovaného to je Ministerstvo obrany, aby v lehote 15 dní poslal, predmetná výzva bola žalovanému doručená 03.04.2014 teda 18.04. končila tá lehota pre odoslanie toho spisu a odoslanie nejakého toho vyjadrenia. No ale on sa k spisu dostal až 30.04. teda nejakých 12 dní po tom, čo už si ten úrad pre legislatívu a právo nesplnil tú povinnosť a nezaslal tie materiály s tým vyjadrením tomu súdu. To je druhá vec, ku ktorej sa chcel vyjadriť. A posledná vec, ku ktorej sa vyjadril, ale možno to už je v rámci armády existuje škodový predpis, ktorý hovorí do kedy od zistenia škody sa tá škoda musí riešiť. A tam sú naozaj dni to znamená, že je tam buď 7 alebo 14 dní. Keď pripustíme to, že škoda vznikla 14.02.2017 a dátum oznámenia bol zase 14.02.2017 tak jemu z nepochopiteľných dôvodov, vtedy ešte bol zamestnancom vojenskej polície, dokonca bol členom tej škodovej komisie sa vlastne ďalších 6 mesiacov vôbec nič nedialo. Až generálny tajomník Ján Holko im poslal nejaký prípis o tom, že aby to riešili. Takže vlastne tá vojenská polícia dostala po 6 mesiacoch, teda 04.08.2017 to, aby tú škodu akože riešila. Čo je vlastne neprípustné, to znamená že oni tam nemôžu 6 mesiacov niekde otáľať. Vysvetľuje si to tým, že ten generálny tajomník sa rozhodol, že bude riešiť v rámci armády škody, pritlačí úrad pre legislatívu a právo a tým pádom sa po 6 mesiacoch začal hľadať akýsi vinník. Doplnil, že nerozporoval, že 30.04. si cez podateľňu prevzal spis, ten si zapísal do zberného hárku. S tým spisom išiel za riaditeľom, za svojim nadriadeným, ktorý mu ho pridelil. Opýtal sa ho, že čo má s tým spisom urobiť a on povedal, že nič, nech ten spis založí a berie to ako vybavené. Totiž v tom sprievodnom liste, s ktorým ten spis prišiel v tej nižšej inštancii do toho Trenčína bolo napísané, že v prílohe vám zasielam materiál, číslo týkajúce sa príslušníka ohľadom jeho žaloby zasa číslo na vaše vedomie. Zároveň Vám zasielam kompletný spisový materiál všetkých rozhodnutí v predmetnej veci. Z toho zrejme ten riaditeľ vychádzal, preto to pridelil jemu, a preto povedal, aby to založil do spisu, do zberného hárku a ďalej sa tomu nevenujem. Tá 300-eurová pokuta bola udelená ďaleko skôr než sa on vôbec k nejakému spisu dostal. Žalobca tvrdí, že 10.04. požiadali o akési predĺženie lehoty, ale to nie je pravda. V tom uznesení súdu sa píše, že žalovaný na výzvu zo dňa 16.01 reagoval so žiadosťou o predĺženie lehoty na doručenie

súdu mailom, a to 29.04.2014 teda Ministerstvo obrany reagovalo na to až 11 dní po tom, čo skončila tá lehota na predloženie toho spisu. Tá pokuta bola udelená oveľa skôr, než on si prevzal nejaký spis. V odôvodnení nie je, že by súd akceptoval a predĺžil lehotu. Na pojednávaní dňa 20.07.2022 sa žalovaný v rámci prednesu záverečnej reči pridržiaval svojich písomných podaní ako aj ústnych prednesov. Žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť.

9. Súd vykonal vo veci dokazovanie listinami tvoriacimi obsah súdneho spisu a predloženými v konaní stranami sporu, oboznámením sa s obsahom celého súdneho spisu v tejto veci, prednesmi strán a výsluchom svedka (nadriadeného žalovaného v rozhodnom čase).

10. Súd na základe vykonaného dokazovania zistil nasledovný skutkový stav veci podstatný pre rozhodnutie vo veci.

11. Žalobca ako zamestnávateľ a žalovaný ako zamestnanec dňa 01.04.2014 uzatvorili pracovnú zmluvu v znení jej neskorších zmien (dohoda o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 28.08.2014 a zo dňa 24.03.2015). Dohodnutým dňom nástupu do práce bol 01.04.2014. Ako druh práce bolo dojednané: koordinovanie a metodické usmerňovanie právnej agendy na celoštátnej úrovni (po zmene pracovnej zmluvy s doplnením vedúci referent - právny poradca). Skúšobná doba bola dojednaná na 1 mesiac do 30.04.2014. Súčasťou pracovnej zmluvy bola charakteristika práce žalovaného. Podľa bodu 10. pracovnej zmluvy sa zamestnávateľ zaviazal, že bude zamestnancovi pridelovať prácu podľa pracovnej zmluvy, ... vytvárať mu podmienky pre úspešné plnenie pracovných úloh a dodržiavať ostatné pracovné podmienky ustanovené právnymi predpismi, prípadne kolektívnou zmluvou. Podľa bodu 11. pracovnej zmluvy zamestnanec vyhlásil, že bol riadne oboznámený s právami a povinnosťami, ktoré pre neho vyplývajú z tejto pracovnej zmluvy, s pracovným poriadkom, aktuálnou kolektívnou zmluvou, právnymi a ostatnými predpismi na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci ako i s ustanoveniami upravujúcimi zákaz diskriminácie. Podľa bodu 13. pracovnej zmluvy zamestnanec je povinný podľa pokynov nadriadeného vykonávať prácu osobne podľa pracovnej zmluvy, v určenom pracovnom čase a dodržiavať pracovnú disciplínu.

12. Dňa 14.03.2017 sa strany na základe písomnej dohody dohodli na skončení pracovného pomeru dňom 15.03.2017 na žiadosť zamestnanca podľa § 60 Zákonníka práce.

13. Listom zo dňa 10.04.2014 žalobca požiadal útvar, v ktorom pôsobil žalovaný o zaslanie spisu v právnej veci vedenej na Krajskom súde v Bratislave o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia, v ktorej žalobca vystupoval na strane žalovaného. Žalobca v obsahu žiadosti uviedol: V prílohe tohto listu Vám zasielame kópiu predmetnej žaloby a žiadame Vás, aby ste sa k jej obsahu písomne vyjadrili. Zároveň Vás žiadame aj o zaslanie kompletného spisového materiálu k predmetnej veci spolu so všetkými rozhodnutiami týkajúcimi sa predmetnej veci. Dovoľujeme si poukázať na skutočnosť, že podľa výslovného znenia obsahu výzvy Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/309/2013-20 zo dňa 16.01.2014 „pod spisom treba rozumieť úplný žurnalizovaný a originálny zväzok listín týkajúci sa veci, vrátane originálu dokladov o doručení rozhodnutí“. Poskytnutý spisový materiál Vám bude vrátený bez zbytočného odkladu po skončení vyššie uvedeného súdneho konania. Prílohou predmetného listu bola kópia žaloby zo dňa 18.12.2013.

14. Podľa zberného hárku pre evidenciu písomností právneho charakteru list zo dňa 10.04.2014, na základe ktorého žiadal žalobca o súčinnosť útvar, na ktorom pracoval žalovaný, bol zaevidovaný dňa 22.04.2014 a podľa doručovacej knihy si ho žalovaný prevzal dňa 30.04.2014.

15. Listom zo dňa 24.07.2014 žalobca urgoval útvar, v ktorom pôsobil žalovaný o zaslanie spisu v právnej veci vedenej na Krajskom súde v Bratislave o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia, v ktorej žalobca vystupoval na strane žalovaného. V predmetnej urgencii žalobca uviedol: Listom zo dňa 10.04.2014 sme Vás v nadväznosti na výzvu konajúceho súdu požiadali o vyjadrenie sa k predmetnej žalobe a o zaslanie kompletného spisového materiálu k predmetnej veci spolu so všetkými rozhodnutiami týkajúcimi sa predmetnej veci. Vaše vyjadrenie ani spisový materiál týkajúci sa predmetnej veci nám neboli do dnešného dňa doručené. Vzhľadom na uplynutie súdom stanovenej lehoty na predloženie spisového materiálu Vás opätovne žiadame o okamžité doručenie kompletného spisového materiálu. V tejto súvislosti si dovoľujeme poukázať na dikciu zákona obsiahnutú v ustanovení § 250b Občianskeho

súdneho poriadku stanovujúcu povinnosť správneho orgánu predložiť vec súdu na rozhodnutie a najmä na možnosť uloženia pokuty správneho orgánu až do 1 640 eur, a to aj opakovane.“

16. Na urgenciu žalobcu zo dňa 24.07.2014 dotknutý útvar odpovedal listom zo dňa 12.08.2014 podpísaným riaditeľom - nadriadeným žalovaného. Zároveň oznámil žalobcovi, že osoba, ktorej sa spor o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia týka, bol prepustený zo služobného pomeru.

17. Listom zo dňa 28.08.2014 žalobca žiadal dotknutý útvar, na ktorom pracoval žalovaný o doplnenie spisovej dokumentácie s ohľadom na prepustenie osoby, ktorej sa spor o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia týka, zo služobného pomeru. Žalobca žiadal o bezodkladné zaslanie spisovej dokumentácie súvisiacej so skončením uvedeného služobného pomeru.

18. Z uznesenia Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/309/2013-24 zo dňa 03.09.2014 súd zistil, že v predmetnom spore o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného (pozn. súdu v tomto spore žalobcu), bola uložená žalobcovi pokuta vo výške 300 eur s povinnosťou jej úhrady do 15 dní od právoplatnosti uznesenia. Z odôvodnenia predmetného uznesenia najmä vyplýva, že Krajský súd v Bratislave výzvou č.k. 2S/309/2013-20 zo dňa 16.01.2014 vyzval žalovaného, aby sa v lehote 15 dní podľa § 250e O.s.p. vyjadril k obsahu žaloby tvoriacej prílohu predmetnej výzvy a súčasne aby podľa § 250d ods. 1 O.s.p. predložil spis týkajúci sa veci a spis prvostupňového správneho orgánu. Predmetná výzva bola žalovanému doručená dňa 03.04.2014. Žalovaný na výzvu súdu zo dňa 16.01.2014 reagoval žiadosťou o predĺženie lehoty na vyjadrenie doručenu súdu e-mailom dňa 29.04.2014. Podľa § 25d ods. 1 O.s.p. žalovaný je povinný v súdom určenej lehote predložiť súdu svoje spisy spolu so spismi orgánu prvého stupňa. Za nesplnenie tejto povinnosti mu súd môže uložiť pokutu do výšky 1 640 eur, a to aj opakovane. Proti rozhodnutiu o uložení pokuty je prípustné odvolanie. Odvolanie voči rozhodnutiu o uložení pokuty vo veci konajúci súd predloží na rozhodnutie príslušnému odvolaciemu súdu až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Vzhľadom na to, že žalovaný nesplnil povinnosť ustanovenú v § 250d ods. 1 O.s.p., čím zapríčiňuje zbytočné prietahy v konaní, súd mu uložil pokutu vo výške 300 eur tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 23.11.2016 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu a vykonateľnosť dňa 09.12.2016. Doložka bola vyznačená dňa 26.01.2017.

19. Z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžo/114/2015 zo dňa 12.10.2016, ktorým bolo potvrdené uznesenie Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/309/2013-24 zo dňa 03.09.2014 najmä vyplýva nasledovné. Napadnutým uznesením Krajský súd v Bratislave podľa § 250d ods. 1 O.s.p. uložil žalovanému pokutu v sume 300 eur a povinnosť zaplatiť ju na účet súdu do 15 dní od právoplatnosti uznesenia. Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že krajský súd v procese prípravy pojednávania doručil žalovanému žalobu s výzvou na vyjadrenie a súčasne predloženie administratívneho spisu, k čomu žalovanému určil lehotu. Výzva bola žalovanému doručená dňa 03.04.2014. Na uvedenú výzvu reagoval žalovaný žiadosťou o predĺženie lehoty na vyjadrenie doručenu krajskému súdu e-mailom dňa 29.04.2014, avšak svoju povinnosť si nesplnil. Proti tomuto uzneseniu podal žalovaný odvolanie, v ktorom súčasne žiadal o odpustenie poriadkovej pokuty z dôvodov personálnych zmien a následného čerpania dovolenky na útvare Vojenskej polície, pre ktoré bol žalovanému až po opätovných urgenciách doručený spisový materiál dňa 18.08.2014 s pripojenou poznámkou, že žalobca bol medzičasom prepustený zo služobného pomeru profesionálneho vojaka. Podľa žalovaného, keďže predmetná skutočnosť mohla mať vplyv na predmet súdneho konania, listom zo dňa 21.08.2014 žalovaný požiadal veliteľstvo Vojenskej polície, aby mu bezodkladne zaslalo spisovú dokumentáciu súvisiacu s ukončením služobného pomeru žalobcu. Predmetná spisová dokumentácia bola žalovanému doručená až po vydaní napadnutého uznesenia. K žiadosti o predĺženie lehoty žalovaný uviedol, že konajúci súd nerozhodol o podanej žiadosti, preto je toho názoru, že vzhľadom na náročnosť prejednávanej veci vyvinul všetko potrebné úsilie, aby si splnil svoju povinnosť riadne a včas. Žalovaný súčasne súdu predložil vyjadrenie k žalobe spolu so žiadaným spisovým materiálom. V danom prípade aj napriek neskoršiemu správaniu žalovaného, ktorý sa ospravedlnil za nesplnenie povinnosti, nenastali okolnosti, ktoré by odôvodňovali odpustenie uloženej poriadkovej pokuty. Organizačné dôvody, resp. čerpanie dovolenky na útvare Vojenskej polície nepredstavujú závažné okolnosti, ktoré by bránili žalovanému v splnení povinnosti, nakoľko útvar musí byť vždy personálne zabezpečený tak, aby mohol riadne fungovať aj v prípade dovoleniek, resp. personálnych zmien. Rovnako krajský súd žiadal žalovaného o zaslanie spisového materiálu vzťahujúceho sa k uloženiu disciplinárneho opatrenia, nie k ukončeniu služobného pomeru žalobcu, preto žalovaný nebol povinný čakať na spisový materiál, ktorý

nesúvisel s prejednávanou vecou. Odvolací súd dáva žalovanému do pozornosti, že od doručenia výzvy dňa 03.04.2014 do vydania napadnutého uznesenia dňa 03.09.2014 mal žalovaný dostatočný časový priestor na to, aby si splnil svoju povinnosť aj bez rozhodnutia súdu o doručenej žiadosti na predĺženie stanovenej lehoty. Žalovaný tak nebol zo zákona povinný čakať na rozhodnutie súdu o podanej žiadosti, ale doručiť vyjadrenie a spisový materiál tak, ako mu to stanovil konajúci krajský súd. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade neboli splnené podmienky pre odpustenie poriadkovej pokuty, a preto napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa v zmysle § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

20. Z protokolu o škode zo dňa 20.02.2017 súd zistil, že žalobcovi vznikla škoda na peniazoch vo výške 300 eur na sekcii legislatívy a práva žalobcu dňa 14.02.2017.

21. Zo záveru zápisnice z rokovania škodovej komisie zo dňa 22.09.2017 súd zistil, že škodová komisia dospela k záveru, že za škodu zodpovedá žalovaný, ktorý škodu spôsobil zavineným porušením povinností pri plnení pracovných úloh tým, že nespĺnil pokyn nadriadeného na vybavenie spisu, ktorý mu bol pridelený dňa 22.04.2014 a tento vybavil až po jeho urgencii dňa 12.08.2014, čím spôsobil škodu na peniazoch vo výške 300 eur.

22. Listom zo dňa 25.10.2017 žalobca vyzval žalovaného na zaplatenie 300 eur v lehote do 15 dní od doručenia tejto výzvy titulom škody na peniazoch. Predmetná výzva bola žalovanému doručená dňa 06.11.2017.

23. Z charakteristiky pracovného miesta žalovaného zo dňa 01.04.2014 súd zistil, že žalovaný zastával funkciu: vedúci referent - právny poradca s najnáročnejšou pracovnou činnosťou: komplexné riešenie právnej agendy vo viacerých oblastiach práva v pôsobnosti Vojenskej polície. S kvalifikačným predpokladom: vysokoškolské vzdelanie II. stupňa s výstupmi vypracovávanými pre riaditeľa (pozn. súdu: nadriadeného žalovaného). Z charakteristiky pracovného miesta žalovaného ďalej vyplýva, že do náplne pracovnej činnosti nepatrilo zastupovanie pred súdom.

24. Z konania vyplynulo, že zastupovanie žalobcu pred súdom spadá do činnosti Sekcie legislatívy a práva žalobcu.

25. Z výkazov práce žalovaného vyplynulo, že žalovaný bol v dňoch 22.04., 23.04., 24.04., 25.04., 28.04., 29.04. a 30.04. 2014 v práci. V priebehu mesiaca máj 2014 bol 18 dní na služobnej ceste a len dva dni na pracovisku (06.05. a 21.05. 2014). V priebehu mesiaca jún 2014 bol 21 dní na služobnej ceste. V priebehu mesiaca júl 2014 bol 18 dní na služobnej ceste a 5 dní čerpal dovolenku. V priebehu mesiaca august 2014 bol 20 dní na služobnej ceste.

26. Z detailu pohybu na účte súd zistil, že žalobca dňa 14.02.2017 zaplatil pokutu vo výške 300 eur Krajskému súdu v Bratislave.

27. Z listu zo dňa 17.04.2014 súd zistil, že dňa 22.04.2014 bol dotknutému útvaru zaslaný list s označením „Zaslanie“ s uvedením, zaslania spisového materiálu „na Vaše vedomie“.

28. Z listu datovaného dňa 10.04.2014 súd zistil, že žalobca v dotknutom správnom konaní žiadal súd o predĺženie lehoty na vyjadrenie, keď uviedol, že z dôvodu zabezpečenia k veci sa vzťahujúceho spisového materiálu od dotknutých subjektov dovoľujeme si požiadať konajúci súd o predĺženie lehoty na vyjadrenie sa k žalobe a na zaslanie administratívneho spisu. Ihneď po doručení spisového materiálu bude tento spisový materiál zaslaný konajúcemu súdu spolu s našim vyjadrením. Z obsahu listín predložených v konaní (z uznesenia Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/309/2013-24, uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžo/114/2015, výzvy Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/309/2013-25 na vyjadrenie sa k žalobe a predloženie spisov - urgencia z 03.09.2014 ako aj elektronického potvrdenia prijatia predmetnej žiadosti a overenia elektronického podpisu podávateľa predmetnej žiadosti zo dňa 30.04.2014) však vyplýva, že žiadosť o predĺženie lehoty na vyjadrenie určenej súdom na základe výzvy č.k. 2S/309/2013-20 zo dňa 16.01.2014 bola síce datovaná dňa 10.04.2014, avšak na súd podaná až dňa 29.04.2014.

29. Súd na základe takto zisteného skutkového stavu vec právne posúdil nasledovne.

30. Podľa § 1 ods. 4 zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonníka práce (ďalej aj ako „ZP“) ak tento zákon v prvej časti neustanovuje inak, vzťahujú sa na právne vzťahy podľa odseku 1 všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka.

31. Podľa § 17 ods. 2 ZP právny úkon, na ktorý neudelil predpísaný súhlas príslušný orgán alebo zákonný zástupca alebo na ktorý neudelili predpísaný súhlas zástupcovia zamestnancov, právny úkon, ktorý nebol vopred prerokovaný so zástupcami zamestnancov, alebo právny úkon, ktorý sa neurobil formou predpísanou týmto zákonom, je neplatný, len ak to výslovne ustanovuje tento zákon alebo osobitný predpis.

32. Podľa § 1 ods. 4 zákona č. 552/2003 Z.z. o výkone práce vo verejnom záujme (ďalej aj ako „zákon č. 552/2003 Z.z.“) na pracovnoprávne vzťahy zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme sa vzťahuje Zákonník práce, ak tento zákon alebo osobitný predpis 2) neustanovuje inak.

33. Podľa § 13a ods. 1 až 3 zákona č. 552/2003 Z.z. o výkone práce vo verejnom záujme (1) Zamestnávateľ je povinný požadovať od zamestnanca náhradu škody, za ktorú mu zamestnanec zodpovedá. Požadovanú náhradu škody určí zamestnávateľ. Ak škodu spôsobil zamestnanec, ktorý je štatutárnym orgánom sám alebo spoločne s podriadeným zamestnancom, náhradu škody určí orgán uvedený v § 4. (2) Náhradu škody spôsobenej z nedbanlivosti môže zamestnávateľ určiť nižšou sumou, ako je skutočná škoda alebo ako je štvornásobok funkčného platu alebo priemerného mesačného zárobku zamestnanca. Ak skutočná škoda spôsobená z nedbanlivosti je nižšia ako jeden funkčný plat alebo priemerný mesačný zárobok zamestnanca, suma náhrady škody musí byť najmenej jedna tretina skutočnej škody. Ak skutočná škoda spôsobená z nedbanlivosti je vyššia ako štvornásobok funkčného platu alebo priemerného mesačného zárobku zamestnanca, suma náhrady škody musí byť najmenej jeden funkčný plat alebo priemerný mesačný zárobok zamestnanca. (3) Ak zamestnanec uhradil aspoň dve tretiny určenej sumy náhrady škody, môže zamestnávateľ upustiť od vymáhania zvyšnej sumy náhrady škody. To neplatí, ak ide o zodpovednosť zamestnanca za schodok na zverených hodnotách, ktoré je zamestnanec povinný vyúčtovať, a o zodpovednosť zamestnanca za stratu zverených predmetov, alebo ak bola škoda spôsobená úmyselne alebo pod vplyvom alkoholu alebo po požití omamnej látky alebo psychotropnej látky.

34. Podľa § 81 písm. a) až c) ZP zamestnanec je povinný najmä a) pracovať zodpovedne a riadne, plniť pokyny nadriadených vydané v súlade s právnymi predpismi; nadriadeným je aj predstavený podľa osobitného predpisu, b) byť na pracovisku na začiatku pracovného času, využívať pracovný čas na prácu a odchádzať z neho až po skončení pracovného času, c) dodržiavať právne predpisy a ostatné predpisy vzťahujúce sa na prácu ním vykonávanú, ak bol s nimi riadne oboznámený.

35. Podľa § 82 písm. a) a b) ZP vedúci zamestnanec je okrem povinností uvedených v § 81 povinný najmä a) riadiť a kontrolovať prácu zamestnancov, b) utvárať priaznivé pracovné podmienky a zaisťovať bezpečnosť a ochranu zdravia pri práci.

36. Podľa § 178 ods. 2 ZP ak hrozí škoda, zamestnanec je povinný na ňu upozorniť vedúceho zamestnanca. Ak je na odvrátenie škody hroziacej zamestnávateľovi neodkladne potrebný zákrok, je povinný zakročiť. Túto povinnosť nemá, ak mu v tom bránia dôležité okolnosti alebo ak by tým vystavil vážnemu ohrozeniu seba alebo ostatných zamestnancov, alebo blízke osoby. Ak zamestnanec zistí, že nemá utvorené potrebné pracovné podmienky, je povinný oznámiť to vedúcemu zamestnancovi.

37. Podľa § 179 ods. 1 ZP zamestnanec zodpovedá zamestnávateľovi za škodu, ktorú mu spôsobil zavineným porušením povinností pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s ním. Zamestnávateľ je povinný preukázať zamestnancovo zavinenie okrem prípadov uvedených v § 182 a 185.

38. Podľa § 181 ods. 1 ZP od zamestnanca, ktorý vedome neupozornil vedúceho zamestnanca na hroziacu škodu alebo nezakročil proti hroziacej škode, hoci by sa tým zabránilo bezprostrednému vzniku škody, môže zamestnávateľ požadovať, aby prispel na úhradu škody v rozsahu primeranom okolnostiam prípadu, ak ju nemožno uhradiť inak. Pritom sa prihliadne najmä na to, čo bránilo splneniu povinnosti.

Náhrada škody nesmie presiahnuť sumu rovnajúcu sa štvornásobku jeho priemerného mesačného zárobku.

39. Podľa § 191 ods. 1 a 2 ZP (1) Zamestnávateľ môže požadovať od zamestnanca náhradu škody, za ktorú mu zamestnanec zodpovedá. Požadovanú náhradu škody určí zamestnávateľ. (2) Zamestnávateľ prerokuje požadovanú náhradu škody so zamestnancom a oznámi mu ju najneskôr do jedného mesiaca odo dňa, keď sa zistilo, že škoda vznikla a že za ňu zamestnanec zodpovedá.

40. Podľa § 191 ods. 4 ZP požadovanú náhradu škody a obsah dohody o spôsobe jej úhrady s výnimkou náhrady škody nepresahujúcej 50 eur je zamestnávateľ povinný vopred prerokovať so zástupcami zamestnancov.

41. Podľa § 220 ods. 1 a 2 ZP (1) Plnenie pracovných úloh je výkon pracovných povinností vyplývajúcich z pracovnoprávneho vzťahu, iná činnosť vykonávaná na príkaz zamestnávateľa a činnosť, ktorá je predmetom pracovnej cesty. (2) V priamej súvislosti s plnením pracovných úloh sú úkony potrebné na výkon práce a úkony počas práce zvyčajné alebo potrebné pred začiatkom práce alebo po jej skončení. Takými úkonmi nie je cesta do zamestnania a späť, stravovanie, ošetrovanie alebo vyšetrenie v zdravotníckom zariadení, ani cesta na ne a späť. Vyšetrenie v zdravotníckom zariadení vykonávané na príkaz zamestnávateľa alebo ošetrovanie pri prvej pomoci a cesta na ne a späť sú úkony v priamej súvislosti s plnením pracovných úloh.

42. Podľa § 101 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej aj ako „OZ“) pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

43. Podľa § 106 ods. 1 a 2 OZ (1) Právo na náhradu škody sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. (2) Najneskoršie sa právo na náhradu škody premlčí za tri roky, a ak ide o škodu spôsobenú úmyselne, za desať rokov odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví.

44. Podľa § 420 ods. 1 až 3 OZ (1) Každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti. (2) Škoda je spôsobená právnickou osobou alebo fyzickou osobou, keď bola spôsobená pri ich činnosti tými, ktorých na túto činnosť použili. Tieto osoby samy za škodu takto spôsobenú podľa tohto zákona nezodpovedajú; ich zodpovednosť podľa pracovnoprávnych predpisov nie je tým dotknutá. (3) Zodpovednosť sa zbaví ten, kto preukáže, že škodu nezavinil.

45. Podľa § 55 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj ako „OSP“) ak tento zákon neustanovuje lehotu na urobenie úkonu, určí ju, ak je to potrebné, predseda senátu, samosudca alebo nimi poverený zamestnanec súdu. Lehotu, ktorú určil, môže predseda senátu alebo samosudca tiež predĺžiť.

46. Podľa § 250b ods. 4 OSP ak správny orgán nedodrží súdom určenú lehotu na doručenie správneho rozhodnutia alebo ak vec nepredloží súdu na konanie ani po opakovanej výzve, súd môže rozhodnúť o uložení pokuty správnejmu orgánu až do 1 640 eur, a to aj opakovane. Proti rozhodnutiu o uložení pokuty je prípustné odvolanie.

47. Podľa § 250d ods. 1 OSP žalovaný je povinný v súdom určenej lehote predložiť súdu svoje spisy spolu so spismi orgánu prvého stupňa. Za nesplnenie tejto povinnosti mu súd môže uložiť pokutu do výšky 1 640 eur, a to aj opakovane. Proti rozhodnutiu o uložení pokuty je prípustné odvolanie. Odvolanie voči rozhodnutiu o uložení pokuty vo veci konajúci súd predloží na rozhodnutie príslušnému odvolaciemu súdu až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

48. Podľa § 250e OSP ak nedôjde k vybaveniu žaloby spôsobom uvedeným v § 250d ods. 2 a 3, doručí súd žalovanému rovnopis žaloby. Predseda senátu môže nariadiť žalovanému, aby sa k obsahu žaloby vyjadril v lehote, ktorú zároveň určí.

49. Podľa prvej vety § 246c ods. 1 OSP (Všeobecné ustanovenia o správnom súdnictve) pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

50. Podľa § 151 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj ako „CSP“) skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

51. Podľa § 151 ods. 2 CSP ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné.

52. Vzhľadom na uvedené skutočnosti a citované zákonné ustanovenia súd posúdil žalobu žalobcu ako nedôvodnú.

53. Nesporným v konaní bolo, že žalovaný bol zamestnancom žalobcu na základe pracovnej zmluvy zo dňa 01.04.2014 v znení jej neskorších dodatkov. Nesporným bolo tiež, že strany ukončili pracovný pomer žalovaného písomnou dohodou zo dňa 14.03.2017 dňom 15.03.2017.

54. Sporným bolo najmä to, či žalovaný ako bývalý zamestnanec žalobcu zodpovedá žalobcovi ako svojmu bývalému zamestnávateľovi za škodu na peniazoch vo výške 300 eur, ktorú mu podľa žalobcu spôsobil zavineným porušením povinností pri plnení pracovných úloh. Žalobca si v konaní uplatnil predmetný nárok na zaplatenie 300 eur titulom náhrady škody, ktorá mu vznikla tým, že žalobca v konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 2S/309/2013 uhradil poriadkovú pokutu, ktorú súd žalobcovi uložil v dôsledku nesplnenia povinnosti v súdom určenej lehote na vyjadrenie sa k žalobe o preskúmanie rozhodnutia a súčasne v dôsledku nesplnenia povinnosti v tejto súdom určenej lehote do 15 dní na predloženie administratívneho spisu.

55. V prvom rade súd, vzhľadom na námietku premlčania, ktorú v tomto spore vzniesol žalovaný, poukazuje na to, že právo na náhradu škody sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá, pričom premlčacia doba plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Keďže uznesenie Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/309/2013-24 zo dňa 03.09.2014, ktorým súd uložil ministerstvu pokutu vo výške 300 eur s lehotou na plnenie do 15 dní od právoplatnosti uznesenia, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 23.11.2016 a vykonateľnosť dňa 09.12.2016 s tým, že žaloba bola podaná na súd dňa 22.02.2018, k premlčaniu teda nedošlo. V konaní výška poriadkovej pokuty v sume 300 eur nebola sporná. Rovnako nebolo sporné, že žalobca predmetnú sumu zaplatil Krajskému súdu v Bratislave dňa 14.02.2017.

56. Súd ale poukazuje na to, že v konaní žalobca nepreukázal všetky predpoklady pre vznik všeobecnej zodpovednosti zamestnanca (žalovaného) za škodu, ktoré musia byť splnené kumulatívne. Súd najmä poukazuje na to, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že najmä chýba príčinná súvislosť (kauzálny nexus) medzi konaním (respektíve nekonaním) žalovaného a vznikom škody. Žalobca síce poukázal na to, že Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 03.09.2014 uložil pokutu žalobcovi, nebolo však preukázané, že za uloženie tejto pokuty žalobcovi zodpovedá žalovaný.

57. Súd poukazuje na to, že najmä zo samotného súdneho rozhodnutia - uznesenia Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/309/2013-24 zo dňa 03.09.2014, ale ani z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžo/114/2015 zo dňa 12.10.2016, nevyplýva tá skutočnosť, že by pokuta žalobcovi bola uložená zapríčinením žalovaného. Naopak z dotknutých rozhodnutí vyplýva, že k uloženiu pokuty žalobcovi došlo v dôsledku nesplnenia povinnosti ustanovenej v § 250d ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v súdom určenej lehote. Z obsahu odôvodnenia predmetného uznesenia súdu jednoznačne vyplýva, že Krajský súd v Bratislave výzvou č.k. 2S/309/2013-20 zo dňa 16.01.2014 vyzval žalobcu, aby sa v lehote 15 dní podľa § 250e O.s.p. písomne vyjadril k obsahu žaloby tvoriacej prílohu predmetnej výzvy a súčasne aby podľa § 250d ods. 1 O.s.p. predložil spis týkajúci sa veci a spis prvostupňového správneho orgánu. Predmetná výzva bola žalobcovi doručená dňa 03.04.2014. Žalobca na výzvu súdu zo dňa 16.01.2014 reagoval žiadosťou o predĺženie lehoty na vyjadrenie síce datovanou dňa 10.04.2014, avšak doručenou Krajskému súdu v Bratislave e-mailom až dňa 29.04.2014. Z uvedeného vyplýva, že pokuta bola žalobcovi uložená za nesplnenie uvedenej povinnosti a v súdom určenej (pôvodnej) lehote. Súd poukazuje v tejto súvislosti ďalej na to, že v konaní bolo nesporné, že žalovaný predmetnú vec dostal do dispozície na vybavenie až dňa 30.04.2014, teda až po uplynutí lehoty určenej súdom, za

ktorú bola podľa uvedeného žalobcovi uložená pokuta. Navyše súd mal za preukázané, že žalobca (bez ohľadu na výsledok predĺženia lehoty) žiadal o predĺženie lehoty až dňa 29.04.2014 teda 11 dní po uplynutí súdom určenej lehoty. Ak by teda žalovaný aj vybavil žiadosť dňa 22.04.2014, kedy jeho nadriadený rozhodol o pridelení veci právnomu poradcovi, teda v tom čase žalovanému (odhliadnuc od skutočnosti, že žalovaný sa navyše nachádzal v skúšobnej dobe, iba pár dní po vzniku pracovného pomeru) nič to nemení na tom, že žalobca riadne a včas nepožiadala súd o predĺženie lehoty na vyjadrenie k žalobe v konaní o preskúmanie zákonnosti jeho rozhodnutia v inom súdnom konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 2S/309/2013. Súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že výzva Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/309/2013-20 zo dňa 16.01.2014 bola žalobcovi (v uvedenom súdnom konaní žalovanému) doručená dňa 03.04.2014, pričom lehota určená súdom na splnenie povinnosti podľa § 250e a § 250d ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku končila dňom 18.04.2014. Pokiaľ teda žalobca nepožiadala riadne a včas súd o predĺženie predmetnej lehoty, akékoľvek konanie, respektíve nekonanie žalovaného v rámci vybavenia žiadosti o poskytnutie súčinnosti je v danom prípade právne bezvýznamné. Súd poukazuje na to, že sudcovskú lehotu (súdom určenú lehotu) je síce možné zo strany súdu primerane predĺžiť, avšak na návrh dotknutého subjektu podaný do konca uplynutia tejto lehoty, čo v danom prípade splnené nebolo. Len čo lehota márne uplynie, návrh na jej predĺženie nemožno podať a nemožno určiť novú lehotu (R 21/1979). Žalobca, konajúci prostredníctvom sekcie legislatívy a práva zloženej z právnikov, ktorí majú v náplni práce zastupovanie v konaní pred súdmi (čo naopak výslovne nespadá do pracovnej náplne žalovaného), si musel byť vedomý toho, že o predĺženie sudcovskej lehoty je potrebné požiadať ešte pred uplynutím lehoty určenej súdom podaním na súde. Samotný žalobca v konaní poukázal na to, že mu súd na uvedenú žiadosť nereagoval. Možno sa len domnievať, že práve z dôvodu, že len neprihliadol na oneskorene podanú žiadosť o predĺženie súdom určenej lehoty, pričom žalobca ani len nežiadal súd o predĺženie lehoty s časovým ohraničením. Okrem všeobecných náležitostí podania by totiž takéto podanie (návrh na predĺženie lehoty) malo obsahovať nielen dôvody, pre ktoré nie je možné splniť súdom uloženú povinnosť, ale malo by obsahovať aj návrh určitej lehoty, do ktorej je možné takýto úkon splniť. Žalobca teda neuviedol, o akú lehotu žiadal pôvodnú lehotu predĺžiť, o ktorej by prípadne informoval aj útvar, kde pôsobil žalovaný. Taktiež súd poukazuje na to, že žalobca v konaní nepreukázal, že by výzvu Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/309/2013-20 zo dňa 16.01.2014 už v prílohe listu zo dňa 10.04.2014, ktorou žiadal o súčinnosť, doručil príslušnému útvaru, v ktorom pôsobil žalovaný. Žalobca v konaní tvrdil a aj preukázal, že listom datovaným dňa 10.04.2014, ktorého prílohou bola len žaloba zo dňa 18.12.2013, žiadal o zaslanie spisu a vyjadrenie sa k predmetnej žalobe týkajúcej sa veci preskúmania zákonnosti rozhodnutia. Lehotu na poskytnutie súčinnosti ale v predmetnom liste neurčil a výzvu súdu, z ktorej by bola zrejماً táto lehota, k listu nepripojil. Žalovaný teda informáciu o lehote na vybavenie v rozhodnom čase vôbec nemal, poučenie Krajského súdu v Bratislave obsiahnuté vo výzve zo dňa 16.01.2014 sa dostalo len do dispozície žalobcu, ktorý v pôvodnej žiadosti o súčinnosť zo dňa 10.04.2014 vôbec lehotu na vybavenie neuviedol. A útvar, na ktorom pôsobil žalovaný sa o lehote mohol dozvedieť až z urgencie. Navyše súd pre úplnosť poukazuje na to, že dokonca v urgencii datovanej dňa 24.07.2014 žalobca uviedol nesprávne ustanovenie § 250b OSP namiesto ustanovenia § 250d ods. 1 OSP. Napokon aj z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžo/114/2015 ale vyplynulo, že žalobca žiadal o predloženie nielen administratívneho spisu ale dodatočne aj spisu týkajúceho sa skončenia služobného pomeru, čo súd vyhodnotil v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia ako nesúvisiace s prejednávanou vecou.

58. Samotná skutočnosť, že žalobca tvrdil, že bolo bežnou praxou žiadať súd o predĺženie lehoty, poukazuje na to, že sám žalobca - konkrétne jeho sekcia legislatívy a práva (ktorý napokon súd o predĺženie lehoty aj žiadal i keď až podaním po márnom uplynutí lehoty), majúci praktické skúsenosti pri zastupovaní v konaniach pred súdmi (čo žalovaný naopak nemal ani v náplni práce), mal podľa názoru súdu nepochybne minimálne upozorniť na to, že súd určil nejakú lehotu s tým, že je možné jej predĺženie, o ktoré mal žalobca žiadať, pričom však ani neuviedol, pre aké časové obdobie žiada predĺžiť danú lehotu. Z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžo/114/2015 zo dňa 12.10.2016 dokonca vyplýva tá skutočnosť, že žalobca podal odvolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/309/2013-24 zo dňa 03.09.2014, v ktorom sám žalobca žiadal o odpustenie poriadkovej pokuty v rozhodnom období práve v dôsledku a z dôvodov personálnych zmien a následného čerpania dovolenky zamestnancov.

59. Žalobca tiež poukázal na to, že žalovaný mal konať v rozpore s pokynom nadriadeného, ktorého súd v konaní vypočul ako svedka. Na základe jeho svedeckej výpovede však nebolo preukázané všeobecné (bližšie nekonkretizované) tvrdenie žalobcu o rozpornosti konania žalovaného s pokynom nadriadeného.

Naopak z uvedeného výsluchu svedka ako priameho nadriadeného žalovaného vyplynula tá skutočnosť, že vec mala byť spracovaná len administratívnym spôsobom a na založenie. V tejto súvislosti je nemenej podstatný fakt, že žalovaný sa dotazoval nadriadeného, ako má s predmetným listom naložiť, čo je vzhľadom na skutočnosť, že v tom čase bol v skúšobnej dobe, viac ako pochopiteľné.

60. Súd teda najmä poukazuje na to, že v konaní nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi opomenutím konania žalovaného a vznikom škody. Nie je rozhodujúce časové hľadisko, ale vecná súvislosť príčiny a následku. Príčinnú súvislosť nemožno zamieňať za časovú súvislosť. Ak aj žalobca tvrdí, že uznesenie, ktorým mu bola v inom súdnom konaní uložená pokuta vo výške 300 eur bolo vydané dňa 03.09.2014, samotná táto skutočnosť neodôvodňuje to, že by bola táto pokuta uložená v dôsledku toho, že by žalovaný nesplnil svoje pracovné povinnosti v rozhodnom čase. Príčinná súvislosť sa v právnej teórii aj v súdnej praxi chápe ako súvislosť medzi dvoma javmi, ktorá spočíva v tom, že jeden jav (protiprávny úkon) je takej povahy, že by bez neho druhý jav (napríklad škoda) nebol vznikol, respektíve nastal. V danom prípade predovšetkým nie je daná príčinná súvislosť, neexistuje tu vzťah príčiny a následku. Príčinná súvislosť je daná len vtedy, ak dotknutá udalosť, konanie (opomenutie konania) skutočne spôsobila škodu, o ktorej náhradu ide (musí ísť o vecnú súvislosť). V danom prípade mal súd za to, že pokuta uložená Krajským súdom v Bratislave bola uložená síce na základe rozhodnutia vydaného až dňa 03.09.2014, avšak za nespĺnenie povinnosti v zmysle výzvy súdu č.k. 2S/309/2013-20 zo dňa 16.01.2014, za ktorej nespĺnenie žalovaný v súdom určenej lehote nemôže niesť zodpovednosť, a to najmä z dôvodu, že v čase, keď sa žalovanému dostala do dispozície písomnosť so žiadosťou o poskytnutie súčinnosti sekcii (pôvodne útvaru) legislatívy a práva žalobcu, už márne uplynula lehota určená súdom na splnenie povinnosti podľa § 250d ods. 1 OSP a § 250e OSP, za ktorej nespĺnenie súd následne pokutu žalobcovi uložil. Pritom súd poukazuje na to, že iba ten zamestnanec zodpovedá zamestnávateľovi za škodu, ktorú mu spôsobil zavineným porušením povinností pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s ním. Zamestnávateľ je povinný preukázať zamestnancovo zavinenie okrem prípadov uvedených v § 182 a 185 (§ 179 ods. 1 Zákonníka práce). Z ustanovenia § 179 vyplýva, že pre vznik všeobecnej zodpovednosti zamestnanca za škodu musia byť splnené nasledujúce predpoklady: vznik škody pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s týmto plnením, protiprávny úkon, porušenie povinnosti pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s nimi alebo úmyselné konanie proti dobrým mravom, príčinná súvislosť medzi porušením povinnosti a vznikom škody, zavinenie na strane zamestnanca. Pre zodpovednosť zamestnanca za škodu podľa tohto ustanovenia sa vyžaduje splnenie všetkých uvedených predpokladov. Ak nie je splnený čo len jeden predpoklad, zamestnanec za škodu podľa tohto ustanovenia nezodpovedá (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/318/2009). Keďže teda nebola najmä príčinná súvislosť žalobcom preukázaná, teda nebol splnený jeden zo základných predpokladov zodpovednosti zamestnanca za škodu, súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

61. Pre úplnosť súd poukazuje na to, že absentuje prerokovanie požadovanej náhrady škody presahujúcej sumu 50 eur so zástupcami zamestnancov ako aj so zamestnancom (§ 191 ods. 1 a 4 ZP). Uvedené však nespôsobuje neplatnosť, keďže to zákon výslovne neustanovuje, a teda nespĺnenie uvedených povinností nevyvoláva žiadne sankcie, nemá za následok zánik práva zamestnávateľa na náhradu škody, ani mu nebránilo uplatniť nárok na súde.

62. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

63. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

64. V rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, rozhodne súd aj bez návrhu o nároku na náhradu trov konania (§ 262 ods. 1 CSP). O tomto nároku súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP podľa ktorého, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Keďže žalovaný mal vo veci plný úspech, súd rozhodol o jeho nároku na náhradu trov konania tak, ako je uvedené vo výroku II. výrokovej časti tohto rozsudku a žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

65. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie /§ 355 ods. 1 CSP/. Odvolanie proti tomuto rozsudku možno podať v lehote 15 dní od jeho doručenia na Okresnom súde Bratislava III /§ 362 ods. 1 CSP/.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané /§ 359 CSP/.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 CSP - ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis, spisová značka konania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) /§ 363 CSP/.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania /§ 364 CSP/.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci /§ 365 ods. 1 CSP/.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej /§ 365 ods. 2 CSP/.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania /§ 365 ods. 3 CSP/.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie /§ 366 CSP/.

Odvolanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe /§ 125 ods. 1 CSP/.

Odvolanie urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na odvolanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie odvolania nevyzýva /§ 125 ods. 2 CSP/.

Odvolanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu, a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil /§ 125 ods. 3 CSP/.

Ak strana sporu nespĺní povinnosť uloženú mu týmto rozsudkom, protistrana môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov /§ 220 ods. 1 CSP/.

Osoba oprávnená podať odvolanie sa môže odvolania vzdať. Vzdať sa odvolania možno len voči súdu, a to až po vyhlásení rozhodnutia /§ 368 CSP/.